

# NAŠA LUČ

maj 2002, letnik 51, številka 5



MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU



# NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Drevo raste samo iz močnih korenin 2

Ravno prav, binkoštni dogodek za binkošti 6

Čudežno zdravilo čudežne sestre 7

Zlati očenaš 8

Sv. Jožef 9

Zlata maša izseljenskega duhovnika Toneta Dejaka 10

Lov na Kučanovega naslednika 11

Za večje slovensko izseljensko povezovanje 12

Slovenija moja dežela 14

Iz življenja naših župnij 16

Slovenci po svetu 35

Poštar Vinko 37

Lučkin kotiček 41

Malo za šalo 42

436676



Mesec rož in cvetja se bohota pred nami. Majsko razpoloženje, polno živega veselja, nas bo zajelo v svoj praznični splet znamenj upanja in slovesnosti. Ta čas je vedno tako poln vsega lepega v življenju, vse ljudi združujočega in navdušujočega. Maj - mesec življenja. Mesec materinstva, ki je dejansko in simbolno znamenje veselja nad življenjem in vabilo k podarjanju in sprejemanju življenja. Sam po sebi se naš notranji pogled obrne na podobo Božje Matere in njen pomen v našem duhovnem življenju. Ob šmarničnih srečanjih se zbudi vedno tudi misel na dar starševstva, materinstva in očetovstva. To najde povsod v naših izseljenskih skupnostih odmev v praznovanju materinskega dneva. Prav to praznovanje, se zdi, bo v prihodnje pridobilo še veliko večji pomen, saj je družina, starševstvo in družinsko življenje v sodobnih zahodnoevropskih razmerah zelo izpostavljeno mnogim nevarnostim. Navidezno moderni pogledi na življenjske vrednote odrivajo preizkušene oblike družinskega življenja in v javnosti propagirajo izkrivljen pogled na človekovo svobodo in razglašajo za najvišje merilo svobodnjaštvo, materializem in liberalizem, ki ubija vrednote. "Sprejmi življenje!" je naš krščanski odgovor na vse to. Ta nagovor in vabilo slovenske sinode ali plenarnega zbora Cerkve na Slovenskem, kakor je to pobudo kristjanov v naši domovini opredelil Rim, bo prav v tem mesecu dobilo svoj poseben poudarek. Sredi meseca bo namreč razglašen njegov zaključni dokument. Slovesnost bo potekala v narodnem Marijinem svetišču na Brezjah 18. maja. Visoki predstavniki vesoljne Cerkve bodo ob slovenskih škofih povzdignili slovesnost. To bo znamenje edinosti vesoljne Cerkve, naše soodgovornosti v njej in spodbuda kristjanom in vsem ljudem dobre volje v naši domovini. Brezje, narodno Marijino svetišče, bo tisti dan duhovno središče 'raja pod Triglavom', ki si za prihodnji čas obeta razcvet. Kristjani stremimo k prevzemu svoje odgovornosti in nalog v družbi. Kristus kliče, da v osebnem in notranjem življenju Cerkve naredimo krepke korake naprej v smeri odprtih in možnih duhovnih obzorij. Slovenski katoličani dobivamo v zaključnem besedilu pokrajinskega zbora Cerkve na Slovenskem dokument, ki kaže smeri k prevzemanju te odgovornosti in nalog za narodni napredek in s tem duhovni razvoj našega dela Evrope in sveta. Ker se imamo izseljenci za živi del narodnega telesa, nas to kliče k dejavni soudeležbi najprej v občestvu slovenskih župnij po svetu.

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Bled  
Druga str. ovitka: P. Pokorn: Celje  
Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Trška gora  
Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Kamniške Alpe

Janez Pucelj

# Drevo raste samo iz močnih korenin

*Doroteja Oblak, socialna delavka v pokoju, živi s svojo družino v Stuttgartu. Še vedno ima občutljivo srce za stiske bližnjega. Pozorno spremlja versko in narodnostno problematiko v Nemčiji in tudi v domovini. Rada se še naprej izobražuje, rada bere tudi zahtevnejšo teološko in duhovno literaturo. Ima dober spomin in zna pripovedovati o marsikaterem dogodku na zanimiv in prijeten način. Leta 1985 ji je škofija Rottenburg – Stuttgart podelila najvišje škofijsko priznanje, Martinovo medaljo. Leta 1996 pa je ob upokojitvi prejela prestižno priznanje, srebrni križ, ki ga podeljuje Karitas. Prostovoljno še veliko pomaga v slovenski župniji Stuttgart, kamor rada pride in kjer smo je vedno zelo veseli.*

**Med rojaki v Nemčiji ste dobro poznani, pa vas vseeno na začetku pogovora prosim za kratko predstavitev.**

Rojena sem v Dobcu pri Begunjah pri Cerknici 6. februarja 1934, tretja v družini izmed devetih otrok. Zrastla sem v versko trdni kmečki družini. Oče je med vojno padel pri domobrancih, mama je ostala sama z devetimi otroki, najstarejši je imel trinajst let, najmlajša sestra pa osem mesecev. Mama je zbolela za tuberkulozo, zato je bilo v družini težko. Odraščali smo kot samorastniki. Trdna vera naše mame pa je vse težave herojsko premostila. Dva brata sta nato študirala, eden je bil dr. medicine in znanosti, drugi pa ekonomist v zunanji trgovini. Oba sta žal že pokojna.



Gospa Doroteja Oblak

**Kako ste se počutili, ko ste prvič prišli v tujino, takrat za vas »tujo« Nemčijo?**

Kot človek drugega razreda. Nisem znala jezika. Nemčija mi je bila takrat prava mačeha. Nisem prišla iskat dela. V Nemčijo me je pripeljala ljubezen. Šla sem za Ladom, ki je kmalu nato postal moj mož. Imava dva otroka, Ladico in Darka, ki sta zdaj že odrasla in samostojna.

**Danes je verjetno vaše počutje tu drugačno, lahko rečeva, da je Stuttgart za vas kar malo »domač« kraj, nekakšna druga domovina?**

Ja, res je. Po 43 letih bivanja v Nemčiji mi je postala to druga domovina. Tu se tudi dobro počutim. Nemški red in organizacija sta mi zlezla v kri, čeprav sta me na začetku zelo motila.

**Poznani in cenjeni ste kot socialna delavka. Vaš prvi stik s Karitas? Kaj vas je privedlo, da ste se s srcem in dušo podali v socialo?**

Stiki s slovenskim duhovnikom, gospodom dr. Janezom Zdešarjem, in njegovimi nasledniki so me privedli do zanimanja za to delo. Takrat sem odkrila osamljenost naših ljudi, posebno če so živeli po barakah ali v bolnici. Z avtobusi so vozili v Nemčijo dekleta, priskrbeli so jim skromno stanovanje in delo, brez vsake oskrbe in brez vsake orientacije tako v jeziku kot v vsakdanjem življenju. Iztrgane so bile iz

svojega kmečkega okolja in vržene v okolje velikega in brezimnega mesta. Tu so se začeli veliki problemi, ki sem jih poskušala reševati. Mnogo deklet je kar v kratkem postalo nosečih, nastalo je vprašanje, kako ta dekleta motivirati, da otroka ohranijo in ga po možnosti obdržijo. Praksa je bila, da so take otroke oddali v posvojitev. Pomislite, kakšna tragedija, ko je kakšno dekle želelo ohraniti otroka, pa ga zaradi svoje družine ali iz kakšnih drugih razlogov ni mogla.

### **Koliko časa ste delovali v Porurju in kaj lahko lepega poveste o tistem obdobju?**

Osem let sem kot socialna delavka delala skoraj samo prostovoljno. 1971 me je zaposlila Karitas v škofiji Essen. Nato sem delala od 1971 do 1975 v Oberhausnu v Porurju. Delo je bilo zelo raznoliko. Delala sem z družinami in posamezniki. Pomagala sem pri organizaciji družabnih prireditev. Slovensko versko skupnost sem v tem obdobju doživljala zelo globoko in se ji s srcem in vsemi močmi predajala. Ohranjanje vere in slovenske kulture ter skrb, da se Slovenci ne bi razgubili v nemškem okolju, to so bile gonilne sile mojega socialnega dela.

### **Kakšen je bil utrip verskih skupnosti?**

Živahen. Duhovniki so se zelo trudili, da bi nam dali drugo domovino. Za dr. Zdešarjem je prišel v Oberhausen gospod Ciril Turk in kmalu za njim gospod Ivan Ivko. Vsi so delali kot dobri in predani duhovniki za vsestransko dobrobit slovenskega izseljenca v Nemčiji.

### **Katere probleme ste morali reševati na socialnem in tudi na pastoralnem področju?**

Problemi so se raztezali, lahko rečem, od zibelke do groba. Potrebno je bilo posredovati na uradih že ob rojstvu otroka, v bolnici je bilo treba mnogokrat prevajati, posredovati nato pri delodajalcih, urejati dokumente, potne liste, vize, se veliko pogovarjati z ljudmi, ki so iskali nasveta. Večkrat je bilo urejanje dokumentov le iskanje stika za pogovor o svojih problemih in stiskah. V Oberhausnu je bilo tudi veliko nesreč v rudnikih in v prometu. Potrebno je bilo posredovati za pokop v Nemčiji ali v domovini.

### **Ko ste prišli v Stuttgart, ste našli novo okolje, nove ljudi. Kaj jih razlikuje od rojakov v Porurju?**

Julija 1975 sem se s svojo družino preselila v Stuttgart, bližje domovini, kar je bilo zelo drago možu Ladu. Selitev ni bila lahka. Direktor Karitas v Essnu mi

je rekel, da je škoda, saj sem tu na socialnem področju že postala »nekdó«, tam pa bom morala spet začeti znova. Te besede so me večkrat spremljale. Vprašujete o razliki med Porurjem in Stuttgartom. V Porurje so prišli ljudje zato, da bi tam živeli, v Stuttgart pa so prišli v glavnem delat, zaslužiti denar in se nato vrnit domov. Prvi so živeli »tukaj in zdaj«, drugi pa »tam in potem«, to je z idejo, da bodo nekoč, potem ko bo dovolj denarja, živeli v domovini. Toda to je vsako leto postajalo drugo leto. In marsikdo je še danes tukaj, kjer so tudi njegovi otroci in počasi tudi njegovo srce. Človek se navadi načina življenja, zato se mnogi, ki so si doma sezidali hišo, v Sloveniji počutijo tuje.

### **Koliko let ste delovali v slovenski verski skupnosti Stuttgart?**

Dvajset let. Delo je bilo razgibano. Nobene težave ni bilo preiti v Karitas škofije Rottenburg-Stuttgart. Ministrstvo za delo in socialo v Nemčiji nas je zaposlilo polovično, škofija pa za drugo polovico. Država je od nas, socialnih delavcev zahtevala tudi skrb za državljanke bivše Jugoslavije, Cerkev pa je upoštevala delo predvsem za Slovence.

### **Vaš najlepši spomin iz tistega obdobja? Takrat je v Stuttgartu razgibano in uspešno deloval gospod Ciril Turk.**

Lepe prireditve, materinski dnevi, binškočna srečanja, miklavževanja. Ob teh slavjih smo v polnosti zaživeli kot kristjani in Slovenci. V verski skupnosti Stuttgart in okolica nas je bilo v tistem obdobju res veliko. Na binškočno srečanje se nas je zbralo tudi do 2500. Gospod Turk je znal organizirati, zelo se je trudil, da bi prišel do vsakega Slovenca. Njegov trud je zagotovo poplačan, saj je skupnost v Stuttgartu še sedaj zelo številna, razgibana in močna. Za njim je prišel gospod Janez Šket, ki je tudi veliko delal in razvil še druge



*Družina Oblak leta 1984*

vidike, ki so danes pomembni za našo slovensko versko skupnost. Prepričana sem, da je vsak duhovnik poslan v pravi kraj ob pravem času. Moja izkušnja to potrjuje.

### Morda tudi kakšna kapljica pelina?

Najhuje mi je bilo, kadar je kdo od Slovencev umrl povsem zapuščen in ko je prvi mladi Slovenec umrl za posledicami uživanja droge.

### Kako bi opisali Slovence na tujem? Je to človek, ki se znajde, ki rad dela, ki je pošten, tudi veren? Poznate še kakšne odlike?

Hitro se vživi, dokaj dobro se nauči jezika, je marljiv, zvest in priden delavec. Pa še nekaj. V statistiki nemške kriminalne policije je slovenski živelj nepoznan.

### Kaj pa morda Slovencu, ki trideset ali štirideset let živi v tujini, manjka?

Manjkajo mu korenine. Nikjer ni več doma. Tisti, ki so si dom uredili tukaj, bi želeli, da je ta dom v domovini, tisti pa, ki so si naredili lepe in prostorne hiše v Sloveniji, bi radi, da bi te hiše bile tukaj.

### Znano je, da se Slovenci radi delimo med »naše« in »vaše«, po taborih, ideoloških združenjih. Tudi v tem imate bogate izkušnje. Dobre in slabe, verjetno. Kako bi načeli to temo?

Prva leta teh problemov nismo imeli. Razlika je bila le v tem, da so bili eni v Nemčiji že od leta 1900, torej smo jim rekli stari Slovenci, drugi pa mladi Slovenci, pred kratkim dospeli v Nemčijo. Po letu 1973 pa se je med nas zarezal ideološki razloček. Ker

so bile verske skupnosti močne, dobro obiskane in organizirane, so nekaterim šle zelo v nos. Tu je tudi začetek društev, ki so večkrat delovala proti verskim skupnostim. Društva so večkrat in najverjetneje morala izvrševati ukaze oblasti v bivši Jugoslaviji. Škoda, da je prišlo do takih delitev, ki imajo med Slovenci v Nemčiji še danes negativne posledice.

### V zadnjem času postaja vse večji problem ostarelih. Kako vidite njihov položaj?

Vse več jih mora v dom za ostarele in tam so zelo osamljeni. So pa tudi primeri, ko jih družina, ki se je razširila in živi v Sloveniji, ne sprejme več. Zakonec, ki je 30 ali 40 let delal v Nemčiji in služil za družino v Sloveniji, se po smrti sozакonca znajde popolnoma sam. In če je bolan, na koga naj računa? Na tem področju se bodo problemi še stopnjevali. Že več primerov poznam, ko se svojci niso želeli odzvati niti na telegram ob smrti.

### Slišal sem, da je med izseljenci tudi nekaj psihično obolelih, je res?

Ves čas se že sprašujem, zakaj je odstotek Slovencev, ki so v tujini zboleli za duševnimi boleznimi, sorazmerno visok. Odgovor bi iskala v njihovi izkoreninjenosti. Ne verjamem, da so na tuje odhajali psihično labilni ljudje. Taki so postali tukaj, predvsem zaradi zapiranja v lastni, morda namišljeni svet. Če nisi doma ne tu ne tam, v zraku tudi ne moreš viseti. Zato marsikdo »obvisi«.

### Za vas kot socialno delavko, zakonsko ženo in mater dveh otrok je zago-tovo človek tista



Doroteja Oblak s sestrami v rojstni hiši

**vrednota, ki je v središču sistema vrednot. To je temeljna krščanska usmeritev. Ste v vašem življenjskem okolju srečali veliko takih ljudi, ki prisegajo na vrednoto in dostojanstvo človeške osebe?**

Najprej moram povedati, da sem to živela v svoji družini, kjer je vladalo spoštovanje in priznanje človeka kot posameznika. Moj mož Lado mi je pri nelahkem socialnem delu vedno stal ob strani. Prav tako sta me podpirala tudi oba otroka. Pri svojem delu sem srečala dosti dobrih in poštenih družin, ki so jim te vrednote v središču. Reči moram, da so jih prinesli s seboj v tužino. Vedno sem bila vesela takih ljudi. So pa tudi drugi, ki so podobni Izraelcem, ko so se vračali iz egiptovske sužnosti. Marsikomu je bilo zlato tele bolj vabljivo kot pa verske in narodne vrednote. Ljudje smo pač ljudje.

**Poznate skoraj vse duhovnike, ki skrbijo za rojake, izseljence. Kako ocenjujete njihove pastoralne napore in prijeme?**

Vsakdo se je po svojih močeh zelo trudil. Večkrat so prihajali v Nemčijo tako kot mi, brez znanja jezika, brez poznavanja krajev in ljudi. Zelo veliko so se morali in se še morajo voziti pri opravljanju njihovega poklica. Včasih na stotine kilometrov za versko oskrbo le majhne skupine ljudi. Te skupine so seveda zmeraj zelo vesele, da jih duhovnik obiše in zanje mašuje. Nihče ne pomisli, da se po tako dolgi poti duhovnik vrne utrujen v prazen in mrzel dom. Hvaležni jim moramo biti za njihov trud in zavedati se moramo, da so oni tisti, ki so v nas ohranjali ne le versko življenje, ampak tudi narodno zavest. Zdi se mi, da matična domovina tega ne zna dovolj ceniti.

**V verskem pogledu se tudi danes še izobražujete. Poznano je, da ste zelo podpirali in dali pomemben delež seminarjem, tečajem verskega izpopolnjevanja. Bi nam povedali nekaj o tem?**

S seminarji, to je tečaj izpopolnjevanja verskega, socialnega in družinskega življenja, smo začeli leta 1981. Vsako leto dvakrat se nas je udeležila večja skupina. Od začetka so bili ljudje bolj skeptični, kasneje pa smo prebili led. Sedaj nam za taka

srečanja vedno zmanjka prostora za vse, ki bi se radi udeležili seminarja. Predavatelji so bili vedno iz Slovenije. Teme pa so bile zelo različne, npr: odnos med prvo in drugo generacijo Slovencev v Nemčiji, kako preživljati leta po upokojitvi, do tipično verskih in svetopisemskih tem.

**Je verska izobrazba zdomskega Slovenca zadovoljiva? Na kakšni ravni je?**

Na hitro rečeno, ne. Vidi se, da so temelji dobri od doma. Vendar je večina rastle po vojni, ko v Sloveniji ni bilo verouka v šoli in se mladina ni mogla srečevati na verskih srečanjih. To se dosti pozna, saj niso mogli nadgraditi osnovnega verskega znanja.

**Poglejva še mladino. Sami ste se z mladimi udeleževali izletov, tečajev, romanj. Spremljali ste slovensko šolo, ki je bila nekdanje zelo cvetoča. In vendar so mladi drugačni od pričakovani večine zdomskih staršev. Zakaj?**

Vsi starši smo vzgajali naše otroke za našo domovino, Slovenijo. Vendar je bila to naša domovina, ne pa domovina naših otrok. Zdaj ko so odrasli, so vključeni bolj v nemeško okolje, ki jih je šolalo in jim dalo tudi možnosti za zaposlitev. Slovenska veroučna šola jim je dala osnovne temelje narodne in verske kulture. Dlje pa ni segla in verjetno tudi ni mogla seči preko možnosti, ki jih je imela.

**Če bi vam rekel, da sestavite pedagoški program za mlade starše in otroke tretje generacije, s čim bi začeli? Čemu bi dali poudarek?**

Z zavestjo, da če ne vzljubijo domovine njihovih staršev, ne bodo mogli ljubiti in ceniti niti naroda, v katerem živijo. Spet vprašanje korenin. Nekje jih moraš imeti. In vedeti moraš, da drevo raste samo iz močnih korenin.

**Optimistična beseda za konec?**

Verujem v dobro, ki je v človeku. Verujem v dobro, ki je v srcu slehernega Slovenca. Kjerkoli bo živela ta naš Slovenec, bo znal to dobro vnovčiti v okolje, v katerem bo živel. Obenem pa bo znal iz okolja, kjer živi, privzeti pozitivne vrednote in vedenjske vzorce.

*Pogovarjal se je Zvone Štrubelj*



## Ravno prav, binkoštni dogodek za binkošti

*V soboto, 18. maja, je binkoštna sobota. Na Brezjah, v svetišču Marije Pomagaj, bo slovesna razglasitev sklepnega dokumenta Plenarnega pokrajinskega cerkvenega zbora, ki strnjeno prikazuje dosežke sinodalnega dogajanja. To je v Cerkvi na Slovenskem potekalo od leta 1998 do leta 2000.*

(Od 24. avgusta 1998, ko je predsednik Slovenske škofске konference dr. Franc Rode obvestil svetega očeta, da želi slovenska Cerkev sklicati plenarni cerkveni zbor, pa do 5. decembra 2001, ko je Kongregacija za škofo v Rimu odobrila besedilo sklepnega dokumenta pokrajinskega cerkvenega zbora, je preteklo nekaj manj kot dve leti in pol. Na videz dolgo obdobje, v resnici pa so si dogodki priprav, poteka in sklepa hitro sledili.)

Kaj lahko zapišemo ob tem posebnem dogodku?

### Mejnik, ki bo zaznamoval naše duhovno življenje

V predgovoru je to zatrdil ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode. S prepričanjem bodo to potrdili vsi, ki so poblizhe spremljali sinodalno dogajanje. Tej ugotovitvi nadškof doda še tole binkoštno misel: *»Na tem prvem vseslovenskem plenarnem zborovanju na pragu tretjega tisočletja smo slovenski kristjani v molitvi z Jezusovo Materjo, kot apostoli v dvorani zadnje večerje, prisluhnili, kaj govori Duh naši Cerkvi (prim. Raz 2,7). Po treznem pogledu v preteklost in v sedanji trenutek smo, odprti za njegove navdihe, načrtovali svojo prihodnost«* (Sklepni dokument, str. 7).

Še nekaj se mi zdi vredno poudariti. Odloki vseslovenskega cerkvenega zbora ostajajo naloga, ki jo bo potrebno uresničiti z združenimi močmi. Nadškof Rode zato ob tem dogodku zaželi slovenski Cerkvi novega, mladostnega zagona: *»Plenarni zbor Cerkve na Slovenskem je v bistvu duhovno dogajanje. In samo duhovne sile, ki so v osrčju Cerkve, ga bodo*

*sposobne preleti v življenje. Za to pa nam je potrebna moč Očeta luči, ogenj Svetega Duha in drznost Božjega Sina. S pomočjo od zgoraj bomo premagovali inercijo, ki grozi človeku, ko je prepuščen sam sebi. Z Božjo milostjo bomo dosegli, da se v svojih dušah ne bomo utrudili in omagali (prim. Heb 12,3), pač pa se vsako jutro z mladostno zavzetostjo lotili svojih nalog«* (Sklepni dokument, str. 7).

### Nova podoba Cerkve v zavesti slovenskih kristjanov

Sveti Duh prenavlja obličje zemlje, Sveti Duh je tudi navdihovalec Cerkve. Je duša Cerkve. Cerkev si lahko predstavljamo kot gradbišče Duha v zgodovini človeštva. Prvi vseslovenski pokrajinski koncil je zato lahko enkratna priložnost, da se vsi udje Cerkve na Slovenskem dajo voditi in navdihovati Svetemu Duhu. Smer take preнове je začrtana v navodilih drugega vatikanskega koncila. V uvodnem prispevku Sklepnega dokumenta je tajnik plenarnega zbora, dr. Ivan Štuhec, to izrazil z naslednjimi besedami: *»Temelj vsakega plenarnega zbora je ekleziološki: podoba Cerkve. Pri tem gre za spoštovanje nekaterih temeljnih eklezioloških poudarkov drugega vatikanskega koncila, in sicer: razumevanje Cerkve kot Božjega ljudstva, razumevanje hierarhije kot služenja, razumevanje Cerkve, kot jo opredeljuje pojem communio, spoštovanje odnosa med vesoljno in krajevno Cerkvijo ter razumevanje deleža vseh krščenih na trojni Kristusovi službi: preroški, duhovniški in vodstveni«* (Sklepni dokument, str. 8).

Za slovesni dogodek na Brezjah, ki bo na binkoštno soboto, 18. maja, zaželimo vsem, ki se bodo slovesnosti udeležili, pripravljenost iti na pot v novo tisočletje z odprtostjo duha in s pripravljenimi srci za ustvarjanje nove podobe slovenske Cerkve. Mladostna naj bo, pogumna in drzna, pripravljena za vzpone v triglavske višine, široka in prostrana kot je morje, ki se s svojo oceansko širino dotika Slovenije, mehka in razgibana kot v številnih gričih in dolinah Dolenjske, zelena in veselo prekipevajoča kot Štajerska ... Vsem trem slovenskim škofijam se ob tem binkoštnem prazniku pridružujemo tudi Slovenci v zamejstvu in po svetu, ki s ponosom zrejo na matično domovino in jo imamo radi kot najlepši in najdražji košček sveta.

*Zvone Štrubelj*



## Čudežno zdravilo čudežne sestre

*V malem semenišču so za naš telesni blagor skrbele sestre redovnice. Med njimi je bila tudi posebno čudežna sestra, zadolžena za zdravstveno pomoč. Zнала je ozdraviti vsako bolezen, in to vedno z enim in istim zdravilom.*

*Semeniščniki smo bili pogosto "bolni". Seveda so bile naše bolezni sem in tja včasih tudi zelo pogosto povezane z dogajanjem v šoli. Ko je kdo od profesorjev napovedal preverjanje znanja za ocene, je med nami v hipu izbruhnila "epidemija" bolečin v trebuhu, glavobolov, zobobolov, grlobolov in drugih ...bolov.*

Vsi skrušeni smo prihajali k naši čudežni sestri v upanju, da nam bo predpisala strogi počitek v postelji. Res je vedno razumela naše stiske in težave. Toda zanje je prav tako imela vedno pripravljeno čudežno univerzalno zdravilo: ASPIRIN. Tabletko aspirina in sočuten nasmešek sta morala zadoščati. Potem pa nas je poslala naravnost v šolske klopi. Seveda smo tabletko, v zavesti, da ne bo rešila naših težav z neznanjem, običajno odložili v predal nočne omarice, kjer naj bi čakala na hujše čase. To je bilo navadno čudežno zdravilo.

Imela pa je za resne primere še nek dodatek: injekcijo. Takrat semeniščniki nismo bili zavarovani in nismo mogli v najbližjo zdravstveno ambulanto. To metodo je uporabila v najbolj 'nevarnih' primerih, ko je šlo za pravo in hudo vročino. Tik pred samim posegom je začela z zdravamarijo in potem je sledil obvezni pacientov: Au! In še kakšen besedni okrasek. Nič pregrešnega, vendar dovolj jasno izpovedana tožba v neznano smer. Ta nesposobnost potrpeti ji ni bila najbolj všeč in je takoj ponudila navodilo: "Reci 'luna', ne pa te besede." Navadno je injekcija prijela.

Psihologi in zdravniki opozarjajo, da je večji del naših zdravstvenih težav posledica duševnih in duhovnih stisk. Zdravila zagotovo olajšajo bolečine, delno in začasno omilijo razne bolezni, še vedno pa ostajajo vzroki, zaradi katerih se vse trpljenje ponavlja. Naše notranje ravnovesje je porušeno. Ostajajo rane, ki jih je v nas vklesal čas in ljudje, morda celo mi samim sebi.

Upamo, da obstaja zdravilo, in nadlegujemo zdravnike, lekarnarje, psihiatre. Ne pomislimo pa, da obstaja rešitev v nas samih. Gre za tisti skrivnostni čudežni aspirin, ki ni tabletko, pa vendar reši veliko težav. Srečati se s samim seboj, s svojo notranjostjo, s svojimi napakami in krepostmi.

Iz antičnega grškega preročišča prihaja znameniti izrek: "Spoznaj samega sebe!" Očitno so stari Grki dobro vedeli, kako reševati človeka. Namesto da bi obremenjevali in trpinčili druge, se moramo najprej soočiti s seboj. Jezus opominja: "Kaj gledaš iver v očesu svojega brata, bruna v svojem pa ne opaziš?" (Mt 7,3). Pa ne samo enega bruna – cele skladovnice raznih hloedov in ropotije bremenijo naše dobro počutje. Seveda je treba vse to počasi razžagati in sežgati, kar je odveč.

Vemo, da obstaja čudežno zdravilo za bolezni srca in duše. Je pa trpko zagrizniti vanj in zelo dolgo ga je treba uživati: celo življenje.

David Taljat



Le kje je sestra?

## Zlati očenaš

*Judje so šli po brvi, Jezusa so gnali po vodi.*

*Tam je ležal en križ osemdeset let  
notre v ti vodi.*

*Vun so ga potegnili*

*in ga djali Jezusi na te svete rame.*

*Jezusova se sveta rama*

*na dva prsta noter vgreznila.*

*Ki bi se na sveti tak človek znašao,*

*ki bi to molitvico zmolo vsak petek, vsak svetek,  
reši tri duše z vic: očetovo, materno, sam svojo.*

*Ko bi mav tolko grehov,*

*ko je v morju peska, listja, trave,*

*so mu odpuščeni. Amen*

*(Začetek in konec zlatega očenaša iz okolice Majšperka)*

Moram priznati, da sem prvič slišal za zlati očenaš šele kot župnik na Dolenjskem, na Trebelnem nad Mokronogom. Kasneje sem bil prijetno presenečen, ko sem ga slišal tudi iz ust nekaterih naših zdomcev iz Štajerske. Vsakič pa sem bil presenečen, s kakšno pobožnostjo in zaupanjem so ga pripovedovali tisti, ki so ga znali. Zlati očenaš namreč na koncu obljublja, če ga bomo zmolili, rešitev iz vic ali celo obvarovanje pred peklom za tri duše: za očetovo, za materino in za lastno. Zlati očenaš je predvsem ljudska pesniška pripoved o Jezusovem trpljenju. Pojavlja se povsod po Sloveniji v treh oblikah: v obliki pripovedi o Jezusovem trpljenju, v obliki pogovora med Marijo in Jezusom ter v obliki, ko Marija pripoveduje Jezusu, da je sanjala o njegovem trpljenju.

Dokler ljudje niso znali brati in pisati, se je zlati očenaš uspešno prenašal iz roda v rod s pripovedovanjem. Dokler še ni bilo elektrike in tudi ni bilo denarja niti za sveče, so imeli ljudje na kmetih ob večerih dosti priložnosti za molitev in za pripovedovanje povesti ali legend in seveda tudi za zlati očenaš. Ker jih niso raztresale druge stvari in niso imeli potuhe z zapisanim, so imeli odličen spomin. Čim bolj so ljudje postajali pismeni, toliko bolj so bili vezani na zapisano in se

niso več potrudili, da bi si zapomnili, zato tudi zlati očenaš zdaj pozna čedalje manj ljudi.

Skoraj pri vseh oblikah zlatega očenaša se na začetku omenja, da ga je molil Jezus, čeprav nima neposredne zveze z očenašem, ki nas ga je naučil moliti Jezus. Zato je najbrž ostal tako imenovana apokrifna molitev, ki nikoli ni postala cerkveno priznana, ni pa bila prepovedana. Čisto brez smisla pa to ljudsko poimenovanje le ni, saj je bilo vse Jezusovo življenje molitev, od katere smo imeli korist vsi ljudje. Ker ima odrešenje, ki nam ga je prinesel Jezus, res neskončno vrednost, se zato lahko imenuje »zlati očenaš«, čeprav nima neposredne zveze s samim očenašem.

*Zlati očenaš je predvsem ljudska pesniška pripoved o Jezusovem trpljenju.*

Skoraj vse molitve, ki se jih otroci hitro naučijo na pamet, so napisane v obliki pesmice z rimami. Za očenašem in zdravamarijo so najbolj standardne molitve, ki se kljub modernemu času še vedno molijo po družinah: Sveti angel, O Jezus, blagoslovi me ter Tebe ljubim Stvarnik moj. Zanimivo je, da se molitve Sveti angel naučijo celo otroci, ki ne znajo več slovensko. To je še en dokaz več, da starodavne molitve nikoli ne bodo izgubile svoje vrednosti. Neki otrok, s katerim je njegova nemška mama poskušala moliti na moderen način, s sprotnim izmišljanjem besed, je svojo mamo nekoč spomnil: mama, moliti, ampak pravo molitev. Pri tem je mislil prav na stare molitve, ki jih je z njim molila njegova stara mama.

Janez Modic

### Zabeljeni žganci s solato

Kombinacija je nekoliko nenavadna, a za pomladno večerjo zelo dobro tekne. Skuhajte koruzne žgance: zavrite slan krop, nato ga pol odlijte za rezervo. V krop stresite približno enkrat več koruznega zdroba ali moke, kot ste dali vode. Na vsakega člana družine približno pol čajnega lončka. Ko vso vodo popije, dobro zmešajte in po potrebi dodajte odliti krop. Pazite, da žganci ne bodo premokri. Na ne preveč vroči plošči jih popecite še 15 minut, nato dobro zabelite in servirajte z mlado zeleno solato.

## Sveti Jožef

*Sveti Jožef je med ljudmi na splošno majhen, je pa zato toliko večji pred Bogom, saj je takoj za Marijo. V svoji življenjski skromnosti in tihem delu je težko prodril v Cerkev tudi na zahodu. Šele v 14. stoletju so v javnem cerkvenem bogoslužju začeli obhajati njegov praznik. Papež Gregorij XV. je leta 1621 ukazal, naj se god sv. Jožefa obhaja kot zapovedan praznik. Danes se ga spomnimo dvakrat na leto, 19. marca kot zaročenca Device Marije in 1. maja kot Jožefa delavca. Nobeden od teh dveh praznikov ni zapovedan, kar je gotovo velika duhovna škoda. On, ki je prvi za Marijo, varuh svete družine in Cerkve, bi verjetno lahko imel svoj zapovedan praznik. To, da smo ga ukinili, je znak pomanjkanja in nezaupanja v svetega Jožefa.*

V evharistično molitev so ga vključili šele po II. vatikanskem koncilu na predlog mostarskega škofa Čulea. Papež Janez XXIII., tudi sam velik častilec svetega Jožefa, ga je z veseljem uvrstil v prvi mašni kanon, in sicer takoj za Device Marijo ter pred vsemi drugimi svetniki. Ker je sveti Jožef deviški mož Matere Božje in za Marijo obdarjen z največjo svetostjo, Jezusov oče po postavi, varuh vesoljne Cerkve, mu pristoji po stopnji višje češčenje kakor drugim svetnikom. Samó češčenje, ki gre Mariji, je še višje. Sámó po sebi je razumljivo, da se češčenje, ki ga izkazujemo Mariji in svetemu Jožefu, po svojem bistvu docela razlikuje od češčenja, ki ga izkazujemo Bogu. Sveti

Avguštin je primerjal svetnike s soncem in zvezdami. Za svetega Jožefa je rekel, da je sonce, drugi svetniki pa so zvezde. S tem je hotel reči, da sveti Jožef prekaša vse druge svetnike v svetosti v nebeški slavi.

Na letošnji god svetega Jožefa je mašo daroval dolgoletni misijonar na Slonokoščeni obali Rafael Lipovac. Med mašo je pripovedoval, kako tega svetnika slavijo v Afriki. Na njegov praznik, predvsem 1. maja, ko se praznuje Jožef delavec, vsak prinese s seboj orodje, s katerim dela, in ga položi pred oltar: otroci prinesejo zvezke in knjige, obrtniki svoje orodje, žene ročna dela in gospodinjske predmete, trgovci svojo robo, vrtnarji lopate in motike ... Duhovnik to med mašo blagoslovi. To je dokaz globine njihove vere in zaupanja v tega tihega in skromnega nazareškega obrtnika.

Sveti Jožef je zaščitnik mnogih. Tako Cerkve, ker je bil njen prvi varuh, ko je bila še v povojih v nazareški družini. Potem je zaščitnik družin, delavcev, obrtnikov itd. Predvsem pa je priprošnjik za srečno zadnjo uro. Hkrati je sveti Jožef zaščitnik mnogih mest, dežel in držav. Nekoč je bil zaščitnik tudi naše dežele Kranjske. Ko se je ustvarjala Slovenija, smo na žalost na svojega velikega varuha in zaščitnika pozabili. Tega ne gre zameriti oblastnikom, ker drugače niso mogli niti znali storiti. Lahko pa bi to naredila Cerkev na Slovenskem, a je tudi ona zatajila spricho prevelikega veselja, ko se je znašla v samostojni državi. Upamo, da bo prišel čas in da se bo našel človek, ki bo deželo Kranjsko zopet postavil pod mogočno varstvo svetega Jožefa. Bog daj, da bi do tega čimprej prišlo.

Sv. Terezija Avilska je rekla: "Sv. Jožef je svetnik, ki pomaga v vseh potrebah. Čeprav imaš mogoče več svetnikov, ki se jim priporočas, vendar na poseben način časti tega skromnega in tihega nazareškega svetnika. Jaz se nisem nikoli obrnila na njega, ne da bi dobila milost, ki mi je bila potrebna." Naj nas nagne zgled sv. Terezije, da bi radi iskali pomoč pri svetem Jožefu, predvsem v prošnji za srečno zadnjo uro.



*Sveti Jožef, Velika Nedelja, ž. c. Sv. Trojice*

# Zlata maša izseljenskega duhovnika Toneta Dejaka

*Če ne bi slučajno prebral v francoskem dnevniku *Républicain Lorrain*, mi, njegovi nekdanji "farani" sploh ne bi vedeli, da je minilo že 50 let, odkar je gospod Dejak zapel novo mašo ... Kriva je njegova skromnost, saj je vedno odklanjal, da bi kdaj praznovali kakšen njegov osebni praznik. Pokojni gospod J. Jankovič mi je pripovedoval, kako so hoteli proslaviti že 25-letnico njegovega mašništva, pa je odločno odklonil in se diskretno umaknil.*

Toda če smo Slovenci ta njegov jubilej (v glavnem) spregledali, so bili njegovi francoski farani ter občinski odborniki mesta Aumetz (kjer g. Dejak živi in deluje že 43 let) toliko bolj pozorni, ter so mu za to visoko obletnico priredili lepo slovesnost ob spremljavi slovenskih pesmi. Obenem s sliko, na kateri je zlatomašnik Tone v družbi z enim od sobratov ter z dvema zastopnikoma občinske uprave, so o njem objavili zelo pohvalen članek s kratkim opisom njegove dosedanje življenjske poti.

Tako kot mnogi drugi zavedni katoliški Slovenci se je tudi mladi Tone moral umakniti iz rojstne domovine, kjer so prevzeli oblast vernim zelo nenaklonjeni komunisti. Po raznih peripetijah se je po nekaj letih znašel v Argentini, kjer je bil januarja 1952 posvečen v duhovnika. Kmalu po novi maši se je vrnil

v Evropo, in to v Pariz, kjer se je med drugim naučil tudi francoščine. Leta 1958 je odšel v mesto Aumetz (Moselle), kjer je med takrat še številnimi rojaki sprejel poslanstvo izseljenskega dušnega pastirja. Njegovo delovno področje je zajemalo tudi vso bližnjo in celo čez 100 km oddaljeno okolico; povsod, kjer je bilo vsaj nekaj slovenskih duš. Vsak teden je prihajal k Slovincem v bližnja mesta, kot so Tucquegnieux, Algrange, Audun ..., enkrat mesečno pa je šel maševat tudi Slovincem v Alzacijo ter k nam v Nancy. Toda počasi, a zanesljivo se je število rojakov v tem delu Francije krčilo.

Takoj ko je osvojil zadostno znanje francoskega jezika, je ob zmanjšanju dela med rojaki prevzel tudi mesto župnika v bližnjem mestu Lommerange, kjer deluje še danes.

Pred nekaj leti nam je gospod Dejak v Naši luči sam opisal usodo slovenskega izseljenskega duhovnika ter njegovo delo med rojaki.

Naša sicer že tako majhna slovenska katoliška skupnost je razpadla (predvsem po naši krivici ...) že pred enajstimi leti. Še vedno pa se z nostalgijo spominjamo lepih starih časov, ko smo se vsak mesec enkrat zbrali pri slovenski maši, nato pa doma ob domači potici ter ob dobri francoski kapljici nadaljevali s petjem milodonečih slovenskih pesmi, ki so jih radi prihajali poslušat tudi naši francoski prijatelji.

Ob našem zadnjem skupnem srečanju pred enajstimi leti ste mi rekli: "Ko bom star sedemdeset let, bom najbrž šel v pokoj."

Tokrat ste že krepko prekoračili to starost, vendar pa Vaša delovna vnema ne pojenja. Ljudje še vedno potrebujejo duhovnikovih nasvetov, tolažbe in upanja, zato - tako kot mnogi starejši duhovniki - tudi Vi vztrajate ...

Da bi lahko še veliko let vzdržali, bo vsak izmed nas, ki Vas poznamo, napolnil svojo čašo ter v mislih (ali pa tudi na glas) zapel: Kol'kor kapljic tol'ko let, Bog Vam daj na svet' živet ... in Vam ob tem jubileju zaželel: "Bog Vas živi še na mnoga zdrava leta!"

*Vaši hvaležni rojaki*



## Lov na Kučanovega naslednika

*Pozno jeseni bodo istega dne predsedniške in lokalne volitve. S predsedniškimi volitvami se bo odločalo, ali naprej po starem ali pa se bo končala tranzicija in bomo zaživel evropsko. Lokalne volitve pa ne bodo le potrdile dela dosedanjih županov in občinskih svetov, marveč bodo tudi test za sedanjo vladno koalicijo, ki je sredi svojega mandata.*

Med resnimi kandidati za predsednika še ni gneče. Pohitel je le krog intelektualcev okrog Nove revije, ki je predlagal Barbaro Brezigar in jo je podprla tudi Janševa in Bajukova koalicija Slovenija. Brezigarjeva se je izkazala kot tožilka in ministrica za pravosodje v Bajukovi vladi. Po sposobnostih in poštenosti bi bila gotovo odlična predsednica, toda vprašanje je, ali so volivci in predvsem volivke pripravljeni voliti ... žensko. Levičarski krogi in mediji (to so praktično vsi mediji!), ki imajo sicer polna usta govorjenja, kako morajo biti ženske v politiki enakopravne z moškimi, že udrihajo po njej. Ker ne najdejo drugih hib, ji očitajo, da je ženska. Naprednost pa takšna: hinavščina brez primere!

Veliki neznanki sta nekdanji guverner narodne banke in oče slovenskega tolarja France Arhar ter predsednik vlade Janez Drnovšek. Arhar ima vrsto nespornih kvalitet, od človeških do strokovnih, veliko vprašanje pa je, ali ima tudi dovolj političnih. Vse kaže, da mu manjka odločnosti in poguma, kar se je pokazalo ob združenju krščanskih demokratov in ljudske stranke, ko je zavrnil ponujeno predsedniško mesto nove združene stranke. Tako je to mesto zasedel Franc Zagožen, ki je novo stranko v nekaj mesecih razbil. V usodnem trenutku, ko bi se Arhar lahko dvignil v sam vrh slovenske politike, prinesel novega duha in se politično izkazal, se je umaknil. Kdo ve, ali je politično dovolj trden za predsedniško mesto.

Drugače je z Drnovškom, ta politično izkušnjo in moč ima. Vendar se vse do sedaj ni izjasnil, kaj namerava. Dejstvo je, da na predsedniškem položaju ne bo imel več



takšne moči kot sedaj. Za seboj namreč nima komunistične nomenklature od dela politikov, skoraj vseh medijev, večine gospodarstvenikov do borcev in dela univerze, kot jo ima Kučan. Zato lahko Kučan vleče niti iz ozadja in mimo pooblastil, ki mu jih dajeta ustava in zakon, in je zato tudi najmočnejši človek v državi. Še več, razvoj dogodkov kaže, da Drnovšek ni več kandidat ne Kučana ne nomenklature zaradi svoje evropske usmeritve in vključevanja v Nato. Prav to pa z vsemi sredstvi želijo preložiti na čim kasneje Kučan in njegovi, saj je treba sprivatizirati še banke in druge finančne velikane. Kajti le po naših in ne evropskih pravilih bodo mogli še ta veliki finančni zalogaj pripeljati v svoje žepe. Prehiter vstop v Nato in v Evropo pa bi jim to preprečil.

Da Drnovšek izgublja podporo Kučana in nomenklature, zgovorno kažejo številni medijski napadi nanj, nizki udarci, pa tudi razkrivanje zlorab in napak njegove vlade, o čemer so mediji doslej molčali, čeprav so za vse to vedeli že leta. Sicer previdni Drnovšek je zato nedavno jasno povedal, da vlada Kučan iz ozadja, medije pa je imenoval mrhovinarje. Medtem ko mediji razpihujejo vladni nakup letala in mercedesa, češ kako potratno je vse to, ko ljudje tonejo v revščino, pa je v pripravi zakon, ki bo odsluženemu predsedniku Kučanu zagotovil avto, šoferja, varnostnika in astronomske dohodke do konca življenja. Vse to na račun davkoplačevalcev in za nekaj desetletij. Tega mediji nimajo za potrato, Slovenci so kar naenkrat dovolj bogati, da takšne stroške očitno zlahka prenesejo. Medijem ne gre očitati, da kritizirajo vlado in njenega predsednika, zato so, ni pa sprejemljivo, da se udinjajo Kučanu in vsem na pogled uporabljajo dvojna merila.

Ob vsem tem se seveda zastavlja vprašanje, koga ima Kučan v mislih za svojega naslednika? Prav lahko se zgodi, da bo našel kakšno »nevtralno« figuro, morda celo z desnice, ki bo prav zato deležna splošne podpore, kot predsednik pa bo le Kučanova lutka in nadaljevalec njegove neevropske politike.

*Drago Ocvirk, CM*

## Za večje slovensko izseljensko povezovanje

*Organizirane izseljenske skupnosti se danes ozirajo v domovino in njene vladne in nevladne ustanove z novim zaupanjem in upanjem. Med domovino in izseljenskimi stvarnostmi po različnih deželah sveta pa ni vedno mogoč neposreden dialog.*

*'Posredniške' organizacije in ustanove poskušajo zapolniti vrzeli. V tem 'dialoškem mostu' je mogoče opaziti veliko truda, ni pa vse prečiščeno zrnje.*

Slovenci po svetu so zelo raznoliki po svojih predstavah o sebi in svojih željah do domovine Slovenije. Današnja organizacijska struktura teh hotenj je v Evropi zaznamovana z razdeljenostjo po načelih propadlega enoumja.

Vse to danes še ni preseženo.

Pojavljajo pa se nove zamisli, ki niso slabe. Ena takih je potreba po povezovanju vseh izseljenskih organizacij na nekem področju, npr. po državah, z namenom, da bi se izseljenske skupnosti na tej ravni med seboj dogovarjale o skupnih interesih in projektih. Ideja je stara, na novo poživljena in postavljena, med nas pa prihaja iz vladnega Urada za Slovence po svetu. Pobude tega Urada niso zanemarljive, ker gre za operativno področje države Slovenije do izseljencev, ki ima tudi to privlačno vlogo, da deli denar iz državnega proračuna v podporo slovenskim organizacijam in ustanovam po svetu.

Povezovanja med izseljenskimi ustanovami pomenijo najprej resen pristop k urejanju sedanjega stanja. Tudi Urad je že bil deležen kritike, češ da nima realnega pregleda, kakšen pomen ima določena ustanova ali dejavnost med izseljenci. Pri tem imajo premalo besede izseljenci sami. Ni primerne strukture, kjer bi lahko izseljenci razločno pojasnili svoje potrebe. Ni namreč razvidno, da bi dosedanje organizacije (društ-



*Kakšno prihodnost bomo pripravili našim najmlajšim?*

va) dovolj kvalitetno zastopale vse potrebe Slovencev na svojem področju. Eno ključnih vprašanj med mnogimi je tudi, kako bo državnim ustanovam uspelo ovrednotiti in zajeti skupnosti, ki niso organizirane v društvih, ampak živijo na sebi lasten način.

Če je predlog o povezovanju dober, pa s tem še ni rešeno vprašanje, kako ga uresničiti. Izkušnja uči, da dobre ideje lahko povsem zgrešijo svoj cilj in namen, če postopek uresničevanja ne upošteva stvarnih razmer in demokratičnih načel. Plodno povezovanje si namreč lahko pripravijo izseljenska združenja sama v medsebojnem dogovarjanju. Le-to omogoča vsakemu združenju, da se poveže s tistimi skupnostmi, s katerimi se lahko dogovori za medsebojno urejanje skupnih interesov.

Kjer taki medorganizacijski odbori (koordinacije) že obstajajo, to vsekakor ne more pomeniti, da je njihov model edino pravi in najbolj primeren. Na srečanju predstavnikov društev iz Nemčije letos v Schnayju namreč nihče ni skrival želje, da je ta model tisti, ki ga Urad postavlja vsem za zgled. Predstavniki Urada in Koordinacije BW so dajali s svojim nastopanjem vtis vnaprej dogovorjenega soglasja na to temo in tu si dovolimo izraziti pripombo, da je tak način zelo vprašljiv in lahko postane velika ovira resnemu delu za povezovanje slovenskih izseljenskih organizacij. Razen če kdo želi okrepiti stare, slovenstvu sovražne delitve. Mnogi izseljenci in izseljenske skupnosti imajo vsaj na nekaterih področjih zelo drugačne predstave o vlogi take ustanove, kot ga ponuja Koordinacija društev Baden-Württemberg.

In da ne bo kakšnegakoli napačnega razlaganja, naj pojasnim, da želi ta članek doprinesiti prispevek k razmisleku in je zamišljen kot vzpodbuda za boljše medorganizacijsko sodelovanje v izseljenstvu.

*Janez Pucelj*

Predstavniki komisije državnega zbora za Slovence v zamejstvu in po svetu so bili na obisku v Argentini, Braziliji in Urugvaju. Delegacija se je ustavila na slovenskem veleposlaništvu v Buenos Airesu, srečali pa so se tudi z učitelji in dijaki s slovenskega srednješolskega tečaja. V Mendoza so se srečali z učitelji tečajev slovenskega jezika, v Barilochah pa so potekali pogovori z vodstvom in člani tamkajšnjega slovenskega planinskega društva. Pomemben del obiska je bilo srečanje s predstavniki argentinskega državnega kongresa, zunanjega ministrstva in slovensko-latinskoameriške trgovinske zbornice. Pogovori naj bi potekali predvsem v luči trenutne gospodarske krize v Argentini. Že v pripravah na srečanje je poslanec in član Komisije dr. Jožef Bernik zagovarjal mnenje, da se je treba z rojaki neposredno pogovoriti o njihovem položaju ter izvedeti, kako jim lahko matična država pomaga v sedanjem položaju. Predlagal je, da bi se delegacija srečala s tamkajšnjimi uspešnimi slovenskimi podjetniki in tudi z navadnimi ljudmi, ki niso člani odborov in društev, saj bi tako najboljše spoznali težave tamkajšnjih Slovencev.

Primer novinarja časnika Večer Mira Petka, ki so ga neznanci brutalno pretepli, omenja tudi poročilo ameriške vlade o položaju človekovih pravic v letu 2001. Za našo državo je poročilo, ki je pripravljeno na podlagi poročil ameriških diplomatskih predstavništev v posameznih državah in poročil nevladnih organizacij, na splošno ugodno. Največji problem ostaja vladna in nevladna brezbriznost do trgovanja z ženskami iz Vzhodne Evrope. Poročilo omenja še vedno navzočo medijsko samocenzuro in posredne politične pritiske na novinarsko poročanje ter sodne zaostanke

v kazenskih in civilnih primerih ter pri denacionalizaciji. Za razliko od lani pa letos ni poročil o policijskem nasilju nad pripadniki romske manjšine.

Britanski poslovni časnik Financial Times v prilogi o Sloveniji ugotavlja, da reforme v državi potekajo v polževem tempu. Kljub temu da so tik pred vstopom v Evropsko zvezo, se Slovenci sprašujejo, če je vključitev v Evropo res vredna velikih sprememb, pišeta avtorja priloge Robert Wright in Lucy Smy. Britanski časnik se posebej ukvarja tudi z odnosi Slovenije s sosednjimi državami, ki jih označuje kot težavne. V podnaslovu časnik poudarja, da so Slovenci "znani po prepirih" s sosedi, med katerimi so tudi nekdanji okupatorji. Najpogosteje so tako prizadeti sicer dobri odnosi z Italijo in Avstrijo, nasprotnicama v drugi svetovni vojni, vendar so tudi odnosi s Hrvaško težavni, predvsem zaradi spora o meji, opozarja Wright. Dvostranski problemi pa so prizadeli tudi ključne slovenske interese, kot so tuje neposredne naložbe in vključevanje v Evropsko zvezo, opozarja avtor. Navaja pa tudi pozitivne premike v odnosih s sosedi.

Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije ne more podpirati vstopa Slovenije v Evropsko zvezo pod pogoji, ki jih predlaga Evropska komisija. To je poudaril predsednik zbornice Peter Vrisk. Kot je dejal, je v Sloveniji od štiri do pet odstotkov kmečkega prebivalstva, od kmetijstva pa jih je posredno ali neposredno odvisnih od 15 do 20 odstotkov. Ob tem je poudaril, da bi zmanjšanje staleža živali, ki ga predvidevajo predlagane kvote in referenčne količine s strani Evropske zveze, pomenilo tudi bistveno zmanjšanje delovnih mest na slovenskem podeželju.



*Cvetna nedelja v Esslingenu*

## Tudi na tujem je slovenstvo lahko vrednota

Slovenski izseljenski duhovniki so se od 11. do 15. marca zbrali v Münchnu na že 90. sestanku ZVEZE. Tokratno srečanje je potekalo v prijetnem pomladanskem vremenu, ki je navkljub resnim temam dajalo sproščen ton. Srečanje se je začelo z branjem zapisnika prejšnjega sestanka, sledilo je zanimivo poročilo škofa Urana o stanju Cerkve v domovini, s katerim je izseljenske duhovnike natančno seznanil z domačimi razmerami. Naslednji dan je zbrane kot gost obiskal dr. Peter Prassel, narodni direktor za pastoralno priselencev pri Nemški škofovski konferenci. Njegovo predavanje je imelo naslov *Novi koncepti povezovanja narodnih misij s pastoralno strukturo krajevne Cerkve in današnji položaj katoliške Cerkve v Nemčiji*. Podal je zanimive informacije, izkušnje s tuji misijami in načrte, ki jih ima Cerkev na Nemškem z izseljenskimi misijami. Vsekakor so pred nami spremembe tako v organizaciji kot načinu pastoralnega delovanja med izseljenci. Narodne misije so bogata izkušnja tudi za nemške vernike, njihova prednost je v njeni verski izraznosti, ki je ljudem bolj domača, v njenih verskih običajih, ki nagovarjajo tudi ostale vernike. Po njegovih besedah so nemški škofje misionom naklonjeni. V Nemčiji deluje preko 600 misij, na katerih je preko 550 duhovnikov. To je za nemško škofovsko konferenco veliko bogastvo, ki ga ne gre zanemariti. Pripravljene pa moramo biti na določene

spremembe, ki so nujne glede na dejstvo, da smo priče velikemu pomanjkanju duhovnikov. Duhovnik bo še naprej ostal glavni voditelj občestva s tem, da bo moral delovati na več župnijah hkrati.

O razsežnosti slovenskega evropskega izseljenstva pa je spregovoril dr. Jernej Zupančič iz Ljubljane. Slovenstva danes ne moremo povezovati samo preko jezika, kot smo to radi počeli do sedaj. Danes moramo biti pozorni tudi na druge vidike: kulturno-jezikovne, zgodovinska dejstva, prostorsko in socialno umeščenost določene skupnosti ... Pomembno je zavedanje pripadnosti določenemu narodu in tega lahko v veliki meri danes zasledimo med našimi rojaki.

Janez Pucelj je zbranim predstavil nedavno sprejeto resolucijo RS o Slovencih po svetu, o kateri je kasneje stekel zanimiv pogovor. Janez Rihar, voditelj Rafaelove družbe v Ljubljani, je spregovoril o problematiki vračanja v Slovenijo naših mladih rojakov iz Argentine. Slovenska Cerkev se je preko omenjene družbe aktivno vključila v ta projekt in kot kaže, so ljudje v domovini pripravljeni ponuditi začasna bivališča tem mladim povratnikom.

Kot vedno je tudi na tem srečanju ostalo odprtih še veliko vprašanj, ki terjajo konkretne odgovore za vsakodnevno pastoralno delovanje med rojaki na tujem. Prav zato sem prepričan, da bo tudi prihodnji, tj. jesenski 91. sestanek ZVEZE zopet zanimiv in aktualen.

*Ljubo Bekš*





## Novi slovenski potni listi in vpis slovenskega državljanstva

Stari slovenski potni listi imajo veljavnost najdlje do 5. avgusta 2002 (kolikor jim ne poteče veljavnost že prej). Z novimi, ki so bolj varni pred ponarejanjem, jih lahko zamenjamo že pred potekom veljavnosti, bodisi v tujini preko konzularne službe bodisi doma na občinski upravni enoti. Hitreje in ceneje bo to doma, kjer traja navadno en teden. Slovencem na tujem zagotavljajo hitrejši postopek. Nov predpis določa, da se otrok ne vpisuje več v potni list staršev, pač pa dobijo lastnega, ki je veljaven dve oziroma pet let, za polnoletne pa deset let. Lahko pa to

opravite tudi na državno-konzularnih predstavništvih in na vseh mestih, kjer uradujejo. Preko konzularne službe so cene precej višje kot doma.

Pristojne prijavnne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Vladna služba za evropske zadeve opozarja, da je naša država pri sprejemanju evropske zakonodaje prepočasna. Novembra lani, ko je Evropska komisija objavila poročilo o napredku, je na sprejem čakalo 80 zakonov, to je 40 odstotkov vseh za sprejem potrebnih zakonov. Seznam se v minulih mesecih prav drastično ni skrčil. Do danes je bilo namreč sprejetih le okrog 10 evropskih zakonov.

\*

Na praznik svetega Jožefa je bilo slovesno na Poljanah v Ljubljani. Po sveti maši, ki jo je daroval ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode, so odprli novo pisarno Jezuitske službe za begunce. Gre za mednarodno katoliško organizacijo, ustanovljeno leta 1980, ki v več kot 70 državah za begunce skrbi z izobraževanjem, človekoljubno pomočjo in pastoralno skrbjo, pomaga prosilcem za azil, žrtvam vojn in beguncem. Od leta 1999 deluje tudi v Sloveniji.

\*

Na hribu nad Strunjanom že stoletja stoji Marijina cerkva, ki velja za največjo božjo pot v Istri. Del božje poti je tudi velik bel križ, ki stoji na robu hriba tik nad morjem. V imenu umetnosti sta dva slovenska »liberalna moderna umetnika« ta križ obdala z gorljivo snovjo in ga zatem zažgala. Dejanje je pri večini obalnih prebivalcev naletelo na veliko ogorčenje. Očitno postaja, da smo dežela brez pravih vrednot.

\*

Ob deseti obletnici diplomatskega priznanja Slovenije s strani ZDA je ameriški veleposlanik Johnny Young v svoji rezidenci pripravil sprejem. Kot je poudaril ob tej

priložnosti, ZDA niso bile prva država, ki je priznala Slovenijo, vendar se je izkazalo, da so s priznanjem neodvisne države 7. aprila 1992 storile pravo stvar. Odnosi med državama se že od vsega začetka krepijo in se bodo v prihodnje še naprej izboljševali.

\*

V Slovenski Bistrici je pred časom zaživel kulturno društvo, ki si je nadelo ime po blaženem škofu Antonu Martinu Slomšku. Ves čas svojega obstoja želi v prebivalcih bližnje in daljne okolice buditi ljubezen do naše kulturne dediščine, slovenske besede ter vsega lepega in plemenitega.

\*

Na zadnjem plavalnem svetovnem prvenstvu, ki se je pred kratkim končalo v Moskvi, je slovenski plavalec Peter Mankoč osvojil naslov svetovnega prvaka v 25-metrskem bazenu na 100 m mešano. Reprezentančni uspeh je nepričakovano dopolnil še Blaž Medvešek s tretjim mestom na 200 m hrbtno.



Velikonočna vigilija 2002 v Bedfordu



A N G L I J A

## LONDON

Najprej lep, tokrat sončen velikonočni pozdrav iz Slovenske katoliške misije v Londonu. V času, ki je pretekel od prejšnjega poročanja, se je tudi tukaj v Londonu in med rojaki po Veliki Britaniji veliko zgodilo. Skoraj ne vem, kje bi začel, pa vendarle bom poskusil urediti dogodke po vrsti.

Najprej bom omenil **zlato poroko g. Vinka Gosarja**, rojenega leta 1920 v Bukovici v župniji Vodice pri Ljubljani. Med vojno je bil mobiliziran v nemško vojsko na fronto v Italiji. Prebegnil je k Angležem, pri katerih je bil do konca vojne v RAF-u (Royal Air Force – kraljevo letalstvo) v južni Italiji. Od tam je leta 1947 prišel v Anglijo. Sprva si je delo našel na kmetiji, kasneje pa je opravljal avtoličarska dela pri avtomobilskem podjetju Jaguar. Zlato poroko je obhajal 16. februarja. S svojo izvoljenko Brendo – po rodu Angležinjo – se je Vinko poročil leta 1952 v Coventryju v katoliški cerkvi

sv. Osborne. Njuna družina je štela štiri hčere, ki pa so že vse poročene. Vinko je kar devetkrat stari oče svojim vnukinjam in vnukom. Naj jima Bog nakloni še dolga, srečna in zdrava leta skupnega življenja v krogu svojih najdražjih.

Največji krščanski praznik – **velika noč** – je že za nami. Pripravi na ta veliki dogodek smo posvetili kar največ časa. Obiski slovenskih rojakov po Angliji, ki so se kar vrstili, so nam prinesli veliko novih doživetij, veselja in radosti, posebej ob mislih na Vstalega Kristusa. Pastoralni obiski so bili tako v Rothwellu 2. marca, v Keighleyju 3. marca, Aberdareu 9. marca in sv. maša v Londonu 10. marca. V tem postnem času smo svoja razmišljanja posebej posvetili duhovni pripravi na prihajajoči praznik. Poleg tega so se v Slovenskem domu zvrstili tudi obiski iz Slovenije, ki pa so bili bolj delavne narave, saj smo Dom znotraj v večji meri obnovili. V začetku meseca marca se nam je v Domu pridružil brat Davida Taljata, slovenskega izseljenkega duhovnika v južni Franciji, Julijan Taljat z Radia Ognjišče, ki bo v prihodnjih mesecih opravil strokovno usposabljanje v Angliji, v mestu Reading, 70 km zahodno od Londona.

V nedeljo, 17. marca, smo skupaj s



*Pokojni Toni Plahuta iz Lancastra (NL 04/02)*

slovenskimi rojaki v Derbyju – približno 200 km severno od Londona – obhajali sveto daritev, pred katero je bilo mogoče opraviti tudi velikonočno spoved. Pred mašo pa smo izvedeli žalostno novico, da nas je dan prej, v soboto zvečer, zapustil naš dolgoletni prijatelj, rojak Slavko Vinkler iz Mansfielda. Njegova smrt je bila zanj odrešitev, saj je dolgo trpel za težko boleznijo. Sveto daritev smo zato opravili v njegov spomin in za priprošnjo pri Bogu za pokojnika. Po sveti maši pa, kot je navada, smo skupaj malce poklepotali in se ob skrbi naših dobrih gospodinj tudi podprli. Za slovo smo rojakom zaželeli lepo praznovanje in globoko doživete praznike, saj se v času do velike noči ne bomo videli. V poznih popoldanskih urah sva se z župnikom srečno vrnila v London.

Na cvetno nedeljo ob treh popoldan smo obhajali sveto daritev v Nuneatonu, 172 km severozahodno od sedeža slovenske misije v Veliki Britaniji. Pri sveti maši smo blagoslovili zelenje in znamenje križa ter slovesno prebrali in premišljevali trpljenje našega gospoda Jezusa Kristusa – pasijon. Pred mašo je bila tudi možnost za sv. spoved.



*Zlatoporočenca Brenda in Vinko Gosar*



*Slovenski fantje kmalu po svojem prihodu v Anglijo in Wales leta 1947–1948 (na sredi z leve Srečko Jereb in Mirko Kravos)*

Na veliko sredo sta se nama pridružila v boleznih težko preskušani duhovnik Roman Meier in njegov spremljevalec Zdenko. Skupaj smo na veliki četrtek obhajali spomin na Gospodovo zadnjo večerjo v kapeli Slovenskega doma, spominu Gospodovega trpljenja pa smo prisostvovali v hrvaški skupnosti. Na veliko soboto smo v kapeli v Londonu blagoslovili velikonočne jedi (pirhov z nalepkami s slovenskimi motivi smo naredili kar 240). Blagoslova se je udeležilo lepo število rojakov iz Londona in okolice. Velikonočno tridnevje se tukaj ne konča in še preden so se uspeli Slovenci iz Londona posloviti, smo že bili na poti proti Bedfordu. S tamkajšnjimi rojaki smo v poznih večernih urah obhajali velikonočno vigilijo. Sicer v majhnem številu, pa vendar zelo doživeto. Blagoslovili smo »pravi ogenj« (še župnik je bil presenečen nad njegovo velikostjo), ki ga je pripravil Filip Vidmar iz Gore nad Ajdovščino. V homiliji je Roman Maier, duhovnik iz Maribora, izpovedal svoje veselje nad tem, da lahko velikonočno vigilijo obhaja z rojaki v Angliji. Bil je namreč dve leti na invalidskem vozičku in tako

rekoč temu že zapisan do smrti. Pravo iskreno veselje nas je navduševalo ob vstajenskih pesmih, s katerimi smo velikonočno vigilijo tudi zaključili. Dobra gospa Gabrijela in njen soprog Miha sta nas po mašni daritvi pogostila, saj smo bili kar pošteno žejni (za to se iskreno zahvaljujemo). Ko je večina že spala, smo se krepko čez polnoč vrnili v London. Enakomerno brnenje motorja po avtocesti je uspavalo vse popotnike, razen, hvala Bogu, šoferja, ki je pri vsem tem ostal buden.

Tudi drugi dan se nismo uspeli naspati. Pot nas je vodila še dlje, in sicer na sever mimo Manchestra v Rochdale. To pa je že pravi podvig, skoraj štiri ure vožnje z avtomobilom.

Slovenci so nas lepo in z veseljem sprejeli. Skupaj smo slovesno obhajali vstajensko sveto mašo, pri kateri pa se je pridružil tudi duhovnik slovenskih staršev, Peter Kravos, ki deluje na angleški župniji v bližnjem Bradfordu. Njegov občutek za slovenski jezik in poznavanje le-tega nas je vse presenetilo. Mašo je vodil župnik S. Cikanek ob somaševanju obeh duhovnikov. G. Maier je imel lep

duhovni nagovor – pravo vstajensko pridigo.

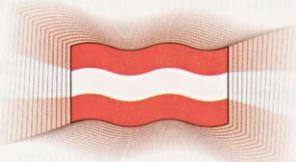
Po maši smo se nekaj minut zadržali in poklepetali z rojaki. Blagoslovljenih jedi, predvsem veliko število pirhov iz Londona, so bili deležni tudi oni, za kar so bili zelo hvaležni. Hitro se je bližal večer, še preden pa smo se podali na pot proti domu, smo v bližnjem mestu obiskali slovenskega rojaka, doma iz severne Savinjske doline, ki zaradi bolezni in starosti živi v domu za starejše občane. V pogovoru z nami je z velikim navdušenjem govoril o svoji rodni domovini. Zelo je bil vesel našega obiska, saj je sprejel tudi sveto popotnico. Poslanstvo gospoda župnika je izjemno, ob tej priložnosti sem se spomnil na dela usmiljenja, ki jih v svojem življenju župnik nesebično, kljub velikim fizičnim naporom, spolnjuje in se razdaja za vse rojake, raztresene po Angliji.

Od tam pa nas je vodila dolga pot nazaj proti jugu v London. Gospod župnik se je rad pošalil z rojaki, da je kot škof, saj ima šoferja in sedaj lahko na zadnjem sedežu v miru moli brevir. No, še bolj v miru ga bo molil, ko bo šofer poznal London kot svoj žep. Ker ga ni, smo si že v poznih nočnih urah nenačrtovano ogledali še nekaj prečudovito osvetljenih znamenitosti Londona. Nekateri so mu bili za to hvaležni.

V prihodnjih dneh pa v Domu pričakujemo večje število Slovencev, ki nameravajo obiskati in si ogledati znamenitosti Londona.

Vsem bralcem, rojakom v Angliji in drugih državah po svetu ter Slovincem doma, pošiljava z župnikom lepe pozdrave iz pomladanskega, s soncem obsijanega Londona.

*Poročilo napisal Julijan Taljat*



A V S T R I J A

## DUNAJ

Ko sem vam v zadnji – aprilski – številki Naše luči poročala, da se v postnem času ob sredah zvečer Slovenci zbiramo k molitvi križevga pota, sem spregledala in nisem omenila, da smo opravljali to lepo staro postno pobožnost tudi vsako postno nedeljo takoj po sveti maši. Morda so trije, štirje po maši odšli, vsi drugi pa so z veseljem sodelovali z molitvijo in petjem znane melodije: O pridite stvari, kaj, glejte, se godi ...

Vsako leto imamo v adventnem času duhovno obnovo kot pripravo na božične, v postnem času pa kot intenzivno pripravo na velikonočne praznike. Naš župnik vedno povabi kakšnega duhovnika od drugod, običajno iz domovine. Zadnja leta smo bili počaščeni celo z obiski slovenskih škofov. Letošnjo postno duhovno obnovo je vodil ljubljanski

pomožni škof msgr. Alojz Uran, ki je odgovoren za Slovence po svetu. V soboto, 9. marca, smo se ob 17. uri zbrali v prostorih našega centra. Po razmišljanju oz. nagovoru voditelja je vedno priložnost za pogovor, ki preide v skupno pripravo na prejem zakramenta sprave in potem ima vsak udeleženec priložnost opraviti osebno spoved. Na ta način se odvija vsaka naša duhovna obnova.

Naslednji dan, v nedeljo, je gospod škof obhajal mašo ob somaševanju še dveh slovenskih duhovnikov: gospoda Zmrzlikarja, upokojenega slovenskega duhovnika, ki živi na Dunaju in gospoda mag. Staneta Žlofa, ki na Dunaju študira pastoralno teologijo.

Cvetna nedelja je za nas Slovence vsako leto nekaj posebnega. "Ponašamo" se s pristnimi oljčnimi vejami oziroma šopki in s temi postrežemo vsem, ki se udeležijo skupnega blagoslova pred našo cerkvijo. Letos je bilo posebno doživetje v tem, da so pri blagoslovu prvič sodelovali tudi številni afriški katoličani, živeči na Dunaju. Ob spremljavi svojih posebnih glasbil so živahno prepevali. Zbrane vernike je v nemščini

nagovoril naš gospod župnik Toni Štekl, v angleščini pa eden izmed dveh afriških duhovnikov. Lepo je bilo pogledati vso to pisano družbo Slovencev, Avstrijcev in Afričanov, ki so mahali z oljčnimi vejicami in mačicami v pozdrav Gospodu, ki je na žrebetu oslice jezdil v Jeruzalem trpljenju in smrti naproti.

Na vse zbrane je ravno med blagoslovom posijalo blagodejno sonce, ki so ga sicer prej in kasneje zakrivali sivi oblaki. Avstrijska in afriška skupnost sta se po blagoslovu v procesiji pomikali v cerkev Kristusovega vstajenja, mi Slovenci pa v našo cerkev Srca Jezusovega in sledila je slovesna sveta maša z branjem pasijona.

Čeravno je zaradi šolskih počitnic pred prazničnimi dnevi že kar precej Slovencev odšlo z Dunaja, se je kljub temu na cvetno nedeljo udeležilo prazničnega slavlja kar 65 naših rojakov.

V velikem tednu v naši cerkvi nimamo slovenskih obredov. Na veliko soboto pa smo se v popoldanskem času kar številni zbrali k blagoslovu velikonočnih jedil. Ob božjem grobu smo ob spominu na trpečega Odrešenika molili tudi za naše bolnike in



Na cvetno nedeljo so se Slovincem pridružili še Avstrijci in Afričani.

prosili Boga za njihovo ozdravljenje ali vsaj za moč, da bodo bolezen lažje prenašali.

Ob tej priložnosti smo srečali spet tiste obraze, ki jih tako velik in pomemben praznik krščanstva gane in se nam vsaj takrat pridružijo. Našli so nas tudi nekateri, ki so za praznike obiskali Dunaj.

Na veliko noč smo se zbrali skupaj z nemško govorečimi verniki in proslavili ta praznik z dvojezično mašo. Ponovno nas je obogatila čudovita misel, da je Kristus s svojim vstajanjem vzpostavil za nas most med nebese in zemljo, most, ki vodi iz nesoglasij v odpuščanje, iz žalosti v veselje, ki nas v ljubezni usmerja k ljudem, skratka, ki nas rešuje iz smrti in vodi v srečno večnost!

Prav to vstajenjsko veselje si hočemo na naši življenjski poti neprestano medsebojno podarjati!

*Karmen Fabi*

## FREILASSING

Vsako drugo nedeljo v mesecu se Slovenci na Salzburškem in južni Bavarski lahko srečajo v mestu Freilassing v Nemčiji, ki je oddaljeno le nekaj kilometrov od avstrijskega Salzburga. V kapeli tamkajšnje župnijske cerkve daruje sv. mašo slovenski duhovnik dr. Ludvik Počivavšek, ki je študiral v Salzburgu, v Haidu pri Linzu pa deluje kot kaplan v nemško govoreči župniji in skrbi tudi za slovensko skupnost v Linzu. V nedeljo, 10. marca 2002, so se zbrali številni prijatelji in znanci, nekaj jih je za to priložnost prišlo iz Slovenije, da bi čestitali novemu doktorju filozofije gospodu Počivavšku. Slovesnost je s svojo prisotnostjo počastil škof Alojz Uran. Zbrani so

bili veseli in ponosni, da sta si z delegatom Antonom Šteklom na poti iz Dunaja v München vzela čas za Slovence v Freilassingu. Glasbeni del sta poleg ljudskega petja prispevala sopranistka Francka Šenk in organist Rudi Cerc. Kot je znano, je škof navdušen pevec in tako sta na njegovo spontano pobudo s pevko zapela psalm Gospod je moj pastir. Po maši se je druženje nadaljevalo v bližnjem gostišču ob lepo okrašenih mizah, za kar je poskrbela gospa Frančiška Rois, ki je nosila tudi glavno skrb za priprave tega srečanja. Slavljenca so prijatelji, ki se redno zbirajo pri njegovih mašah v Freilassingu, podarili sliko Salzburga, ki je bil njegov drugi dom kar 12 let. Dr. Počivavšek se je zahvalil škofu Alojzu Uranu za obisk in spodbudne besede ter vsem zbranim, ki so mu v teh letih stali ob strani z željo, da bi tudi po njegovem odhodu v Slovenijo ostali zvesti mali slovenski skupnosti v tem delu Evrope.



## BELGIJA in NIZOZEMSKA

**Velikonočna praznovanja** so nas zopet zbližala, razveselila, pa tudi utrdila v želji, da bomo v luči vere z božjo pomočjo nadaljevali svojo življenjsko pot v družbi najbolj zvestega in dobrega Sopotnika. Naša srca so bila goreča ob srečanju z Vstalom, ko smo bili z Njim pri evharističnih mizah.

Blagoslov velikonočnih jedil ostaja med mnogimi Slovenci v Belgiji in na Nizozemskem lep običaj. Ta blagoslov imamo na veliko soboto

na treh mestih v oddaljenosti 50 km. Drugih obredov velikega tedna Slovenci nimamo zase, so pa vsi povabljeni, da bi se jih udeleževali v svojih župnijah. Pa naj naši bralci ne mislijo, da v tistih dneh slovenski duhovnik počiva, saj sem obenem tudi župnik za flamske domačine.

Velikonočne maše so tukaj vedno zelo lepe. Imamo namreč srečo, da delujejo kar trije slovenski zbori, ki pogosto drug drugemu pomagajo, da je bogoslužno petje še lepše. Prva vstajenjska maša je že ob 6. uri v Eisdnu, nato ob 7.30 v Heerlenu na Nizozemskem vstajenjska procesija in maša. Tretja maša pa je na velikonočni ponedeljek v Genku. Zanimivo je, da so po maši v Eisdnu in Genku povabljeni na slovenski velikonočni zajtrk. V Heerlenu pa je ekipa lokalnega radija L 1 iz Maastrichta snemala slovensko mašo. Moja želja, da bi kakšen radio iz Slovenije kdaj posnel in posredoval rojakom v domovini delček tako lepih dogajanj med tukajšnjimi Slovenci, se doslej še ni uresničila. Obljubo je dal le Radio Ognjišče.



*Pokojna Kristina Konajzler je bila pokopana na domačem pokopališču na Sudencu pri Sevnici (NL 04/02).*



Slovenska misija po maši ob obisku misijonarja Danila Lisjaka

V velikonočni številki našega glasila »Bakla«, ki tudi izhaja že 50 let, smo poročali o podelitvi najvišjega priznanja Slovenske škofovske konference zborovodju slovenskega pevskega zbora Slomšek Viliju Roglju. Sam je rekel, da se mu sicer zdi lepo, da je to zapisano v glasilu, vendar misli, da priznanje ne velja le njemu osebno, ampak tudi vsem, ki so se v preteklih desetletjih trudili za ohranitev vere in kulture med tukajšnjimi rojaki.

**Sporočila slovenskih škofij 3/2002** omenjajo z »majhno zamudo«:

»Samostojna Slovenska škofovska konferenca je na svoji prvi seji v Mariboru, 22. marca 1993, izobliko-

vala naslednja pravila za podeljevanje najvišjih odlikovanj...

**Odličje sv. Cirila in Metoda ...** Odlikovanje se podeljuje osebam in ustanovam, ki so se izkazale s posebnim zvestim služenjem Cerkvi med Slovenci ...« (To je le delček besedila.)

SŠK je doslej podelila svoje najvišje odlikovanje 26 osebam. Med zadnjimi 11 odlikovanci je na prvem mestu omenjen naš:

**Gospod Vili Rogelj**, Hoevenen, Belgija.

»SŠK je na svoji seji v Kopru, 18. septembra 1995, na predlog izseljenkega duhovnika v Belgiji msgr. Vinka Žaklja sklenila, da gospodu

Viliju Roglju podeli odličje sv. Cirila in Metoda zaradi njegovih zaslug za nesebično delo pri pevskem zboru »Slomšek« v Belgiji. Gospod Vili Rogelj ni samo pevovodja, ampak tudi zaveden katoličan, skrben mož in oče, ki tudi v tujini v svoji družini ohranja slovensko besedo in kulturo. Za izjemne zasluge, ki jih ima gospod Vili Rogelj za ohranjanje slovenske pesmi, za vero in kulturo, mu SŠK podeljuje odličje sv. Cirila in Metoda in se mu zahvaljuje za vse njegovo delo med našimi rojaki.«

V našem glasilu »Bakla« št. 50/2 sporočam svojim rojakom tudi nekatere zanimivosti o sebi – njihovem duhovniku:

1) **Belgijska škofovska konferenca** mi je 11. januarja sporočila, da me na predlog Slovenske škofovske konference imenuje za **direktorja Slovenskega pastoralnega centra v Bruslju**.

2) **Komisija »Pro migrantibus«** pri Belgijski škofovski konferenci me je izbrala za **zastopnika izseljenkih duhovnikov** iz jugovzhodne Evrope v Belgiji.

3) **Belgijska služba za naturalizacijo** mi sporoča, da sem dobil tudi **belgijsko državljanstvo**. Seveda ostajam skupaj z vami in za vas – ponosen in srečen Slovenec.

## EISDEN

10. marca 2002 je bil v cerkvi sv. Willibrorda v Eisdenu Dorpu krščen **Pieter GIELKENS**, sin Patricka in Petre Davidts, ki sta se poročila na Bledu, vnuk Piera Davidtsa in Milke Bogovič. Srečnim družinam Gielkens, Davidts in Bogovič čestitamo ter želimo veliko veselja in sreče ob malem Peterčku, prvem (vsaj kolikor nam je znano) »belgi-



Krst Pietra Gielkensa

jskem Slovincu«, krščenem v novem tisočletju! Slišal sem, da imajo naraščaj še nekateri starši, od katerih je vsaj eden slovskega porekla. Upamo, da bo tudi katerega od teh krstil slovenski duhovnik. Mlajše generacije Slovencev se žal manj zanimajo za življenje v slovenski župniji.

Slovensko katoliško društvo **Slomšek** je imelo 7. aprila svoj letni občni zbor. Poleg poročil o delu društva v letu 2001 smo pregledali sproved za tekoče leto, se pogovorili o nekaterih zadevah, zlasti o prireditvah, ki jih pripravljamo. Predlagani in izbrani so bili tudi trije člani upravnega odbora društva. Ugotovili pa smo, da je bilo navzočih le 10 % članov.

*Lojze Rajk*

potrebe in velika politična nestabilnost. Slovenec bi moral pomagati Slovincu, kjer koli je in v kakršnih koli pogojih. Naše pariško občestvo in Slovenci iz severne Francije smo med tem postnim časom pridno sodelovali, molili in darovali. Prav lepo je bilo videti dneve v velikem tednu, kako so skrite roke darovale v pušico ali pa dale dar z besedami: »Morda bomo tudi mi potrebovali nekoč njihovo pomoč!« Ali pa: »Bog jim pomagaj, ampak smo jim tudi mi dolžni pomagati sedaj, ko so v stiski.« Najbolj pogosta je bila beseda darovalcev: »Dam, ker imam in upam, da sem letošnji postni čas dobro izpolnil kot še nikoli do sedaj!« Taka in podobna modrovanja so vodila naše župnijsko občestvo v tej dobroteljni akciji. Do sedaj smo tako zbrali že 1.527,75 EUR, ki jih bomo poslali Slovincem v Argentino takoj, ko bo nabirka za 1. maj zaključena. Bog naj povrne vsakemu po njegovi dobri volji in ljubezni do bližnjega!

### Veliki teden

Naši bralci bodo gotovo nagrajeni za svojo zvestobo, saj bo v tej številki Naše luči obilica poročil o lepih velikonočnih praznovanjih po slovenskem običaju po vsej Evropi. Ko bi bilo mogoče duhovno razpoloženje in ozračje preleti v pisano besedo, bi bil omejen prostor na straneh Naše luči premajhen. Poskusil bom nanizati dogodke in doživetja v našem župnijskem občestvu med velikim tednom v Parizu. Velikonočni prazniki so za naše župnijsko občestvo zelo pomemben dogodek. Kot vsako leto smo se lahko poglobili v velikonočno skrivnost prav z duhovno obnovo, ki jo je vodil gospod jezuit Benedikt Lavrih iz Ljubljane. Teme so bile razpete od cvetne nedelje do Kristusovega

vstajenja na veliko noč. Gospod Lavrih je ljudem znal v globoki veri in v človekovem spoznanju nanizati tisto, kar so pričakovali za svoje duhovno in družinsko življenje. Ni bilo slučajno, da so mu postavljali bogata vprašanja in ga prosili, naj jim pokaže pot, kam in kako naj usmerjajo svoje delovanje po veri kot priče trpečega in vstalega Kristusa v svetu. Vsi liturgični obredi so bili lepi, saj sta dr. Janez Zorec in naš prijatelj Jean lepo okrasila kapelo za vsak obred posebej. Njuna umetniška zamisel okrasitve bogoslužnih krajev še bolj popestri vsak obred. Na veliki četrtek med sv. mašo smo se spomnili tudi obletnice smrti našega prelata Ignacija Čretnika in se zahvalili Bogu za vse, kar je velikega naredil med nami. Na veliko soboto po maši je bil tudi obred blagoslovitve velikonočnih jedil. Prav lep je bil pogled na pisano okrašena jedila okoli oltarja svete Terezije Deteta Jezusa. Ta dan je bil vstajenjski dan, saj smo prepevali in molili vstajenjsko mašo. Da, Kristus je vstal! Veselimo se! To je bil res praznik veselja! Vsem, ki ste sodelovali, in posebno patru Benediktu naj Bog povrne stotero! Ves velikonočni teden je bil za Slovence zamegljen z dogodkom ob poboju v Nanterreju, ki ga je izvršil Slovenec Rihard Durn. Njegovo dolgoletno psihološko stanje ga je počasi spravilo v obup, da je ubil osem občinskih svetovalcev in ranil še devetnajst drugih. Na koncu vsega je naredil samomor. Na pogrebu osmerice na igrišču v Nanterreju je bila velika množica njihovih prijateljev in znancev. Vsak je nosil v rokah belo vrtnico kot znamenje odpuščanja in vere, da se to ne sme več zgoditi. Mislili smo, da bodo Francozi s prstom kazali na Slovence in dejali:



F R A N C I J A

## PARIZ

### Postni čas

Med letošnjim postnim časom smo se na veliko noč v Parizu pripravljali z molitvijo, darovi ter z majhnim presenečenjem. Saj smo se dogovorili, da bo letošnja postna akcija potekala tako, da bomo vse darove in postne držčke darovali za argentinske Slovence. Kajti argentinski Slovenci so veliko pomagali pri nakupu slovskega doma v Châtillonu, tega zelo pomembnega objekta za nas Slovence v Franciji. Sedaj so slovenski ljudje v Argentini potrebni naše pomoči, ker so tam velike ekonomske

»Glejte, taki ste Slovenci!« Nič takega se ni zgodilo. Francoska Cerkev se je vseskozi zelo trudila, da bi vse ostalo v duhu odpuščanja in vere. Sam osebno in tudi naše župnijsko občestvo izrekamo globoko sožalje vsem, ki so padli pod streli bolnega človeka in njemu samemu ter vsem skupaj kličemo: »Počivajte v miru!« Vsem sorodnikom in francoskemu narodu ter mami in sestri izrekamo tiho in globoko sožalje!

## Srečanje v Chilleurs-aux-Bois

Skupna slovenska maša v velikonočni ponedeljek je že stari običaj za vse Slovence v okolici Chilleurs aux Bois. Zberemo se v domači cerkvi, ki nam jo njen župnik rad posodi za ta dan. Letos je bilo mnogo več Francozov pri naši maši in dejali so mi: »Prišli smo k maši zaradi vaših lepih pesmi. Res je, da ne razumemo besedila, a

vaša melodija sega do srca.« Somaševali smo duhovniki, in sicer: jezuit Benedikt, domači župnik in moja malenkost. Pred začetkom smo spovedovali trije, ker so skoraj vsi Francozi hoteli opraviti velikonočno spoved, kar je nekaj neobičajnega za francoski narod v tem času. Gospa Marija Škrli iz Pariza je vodila velikonočno petje in že v samem začetku zapela znano pesem: »Kristus je vstal, vstali bomo tudi mi ... Aleluja!« Pri tej maši smo se spomnili tudi najstarejše Slovenke v Loiretu, gospe Marije Matko, ki je praznovala svoj 90. jubilej rojstva. Rodila se je 1912 v Odrancih v Prekmurju in je prišla v Francijo že leta 1938 ter se poročila 1. 2. 1969 v Saint Jean de Brayeju z Jurijem Matkom. Gospe Mariji čestitamo za njen visoki jubilej. Želimo ji, da bi še dolgo živela med nami in še naprej molila za rast vere pri prekmurskih ljudeh v Franciji.

Iz cerkve smo se preselili k obedu v bližnjo gostilno, kjer smo se ob dobrih francoskih jedeh in sladki kapljici veselili, peli narodne pesmi, med tem pa je bil čas za bogate pogovore med nami. Vsak je dal vse tisto, kar je prinesel s seboj k srečanju in se vcepljal v družbo enakega mišljenja in doživljanja z mislijo: »Kako lepo je biti skupaj s svojimi prijatelji, znanci in sobrati!« Bog nam daj jasen pogled in trden korak, da bi vsak naš korak ostal osvetljen s sijajem velikonočne luči Kristusovega trpljenja in vstajenja!

*Sivester Česnik*

## JUŽNA FRANCIJA

Tokratna številka Naše luči nedvomno prinaša z vseh koncev Evrope poročila o velikonočnih praznovanjih naših slovenskih skupnosti. To pa dovolj zgovorno priča, da nismo le po svetu razsejana čredica majhnega naroda, temveč šopek živih skupnosti, ki je v čast naši domovini in ki neutrudno daje slavo Bogu. Zakaj bi le tožili, ker nas doma ne sprejemajo, kot bi si želeli ali ker smo marsikje majhni. Saj je tudi Jezus imel sprva le 12 apostolov in še ko se jih je končno nabralo nekaj več, ti niso dolgo vztrajali ob njem. V velikem tednu trpljenja so se celo dvanajsteri razbežali, a dobro seme, ki je bilo posejano, je po veliki preizkušnji rodilo bogate sadove. Vsem dobromislečim rojakom bi rad položil na srce to misel: Bodimo dehteči cvetovi slovenskega in božjega šopka! Bodimo res oboje: zavedno slovenski in zvesto krščanski!

Vsako nedeljo, ko z občestvom tridesetih rojakov v Nici obhajam mašno daritev, si mislim: Če bi se



*Letošnje romanje rojakov s francoskega juga na Laghet na velikonočni ponedeljek*





Na cvetno nedeljo smo bili v Nici zbrani ob našem izseljenskem škofu Alojzu Uranu.

vsi evropski rojaki, ki so v tem trenutku nekje v Nemčiji, Švici, na Švedskem, v Angliji, Avstriji, v Belgiji ali v Franciji zbrani pri maši ob svojih izseljenskih duhovnikih, znašli na enem mestu, bi bili priče nadvse mogočnega slavja in nihče več ne bi vzdihoval. V veri moramo gledati tisto, kar oči ne vidijo na enem mestu in niti malo ne bomo omahovali zapeti radostno ALELUJO.

## NICA

V duhu prej povedanega domnevam, da verjetno pri nas v Nici velikonočno praznovanje ni bilo bistveno drugačno kot drugje. Bilo pa je naše, osebno, pristno, radostno. Doživeli smo ga mi tu na Azurni obali in v nas je zarisalo svojstvene sledove.

Že cvetno nedeljo smo obhajali kot verjetno še nikoli doslej. Med oljkami so prvič vihrale tudi butarice in ena od njih je bila posebej mogočna. Med nami pa je bil ponovno naš vedno nasmejani škof Alojz Uran s svojim šoferjem Milanom. Ker se naši skupnosti napovedujejo v bližnji prihodnosti nekatere spremembe, nas je prišel opogumiti, potrditi v veri in stanovitnosti. Radi

smo prisluhlnili svojemu nadpastirju, čeprav vsega ni bilo prav lahko sprejeti. Med cvetno nedeljo in veliko nočjo je le nekaj dni, ki so težki in boleči, potem pa znova zasije veliko upanje za vse. Enako se dogaja tudi nam. Vse se nam lahko podre samo, če nimamo prave vere.

Kot zanimivost povem, da smo tokrat škofa Urana postavili pred hudo preizkušnjo. Postavili smo ga pred dejstvo, da obhaja slovesno mašo cvetne nedelje z blagoslovom oljk v francoski župniji, kjer sem sam za pomočnika. Prizanesli smo mu sicer s pridigo v francoščini, a vse ostalo je speljal brezhibno. Francozi so bili navdušeni. Najbolj pa se jih je dotaknilo tisto, česar niso razumeli: zapela sva jim psalm »Gospod je moj pastir« v slovenščini. Verjetno se bo o tem psalmu v župniji še dolgo govorilo, saj je bil za ljudi nepozabno doživetje.

Sveto tridnevje je pri nas bolj slabo obiskano. Ker je v večernih urah veliko nasilja na cestah, starejši raje ostajajo doma. Kljub vsemu se nas je vsaj pri vstajenski vigiliji zbralo kar nekaj. Tako lepe vigilije v Nici še nismo imeli. Ker še ni prišlo do premika ure, je bilo ob

19h še vedno dovolj temno, da je prišlo do izraza čudovito slavje luči in vse bogastvo obredov. Na velikonočno nedeljo se nas je zbralo spet kar veliko in spet smo imeli dovolj razlogov za veselje.

Vse te milosti polne dni smo okronali še z našim vsakoletnim romanjem na Laghet na velikonočni ponedeljek. Letos se je prvič zgodilo, da smo napolnili klopi v romarski cerkvi. Seveda tudi s pomočjo nekaterih prijateljev Hrvatov, Italijanov in Francozov. In ko smo se popoldne v dvorani zavrteli ob glasbi našega ansam-



Tako Gena Peršin iz Nice na vratih pričaka vsako Našo luč.

bla, se skorajda nismo več mogli odločiti, kdaj bi se razšli. Kot duhovniku mi je v veliko zadoščenje, ko opažam, da se vsako leto nekoliko bolj prebujamo. Vidim, da vam obstoj Slovenske katoliške misije kar veliko pomeni in vedite, da bo vsak vložen trud za njeno ohranitev rodil sadove. Pogumno naprejuj!!!

*Vaš župnik David*



## MILANO

Napovedani obisk škofa Urana na cvetno nedeljo je pritegnil k slovesnosti nekaj več ljudi kot običajno. Sicer je v tem velemestu že tako, da obisk slovenskih maš otežkočajo različni problemi. Včasih zaradi onesnaženosti prepovedo celoten promet, spet drugič je slabo vreme ali kaj drugega. Verjetno se je meni lažje pripeljati iz Nice v Milano kot našim ljudem priti k maši iz samega mesta in okolice, saj jih mučijo bremena let, bolezni in povrhu še zunanje nevedčnosti. Zato globoko cenim vaš trud.

Na srečo je med nami tudi nekaj res prizadevnih rojakov, ki za vsako mašo posebej pripravljajo teren, obveščajo in vabijo ljudi po telefonu ter poskrbijo, da smo po maši lepo postreženi. Posebej moram pohvaliti gospe Klaro Donno, Magdo Vidmar, Ivico Hočevar, Sašo Benulič, Pavlo Buzzi, pa Kristijana Berdona in še koga. Brez takih dobrih in požrtvo-

valnih ljudi bi verjetno že marsikje ugasnila slovenska srečanja. V Milanu se to zagotovo še dolgo ne bo zgodilo.

Škof Uran je tej že desetletja živi milanski slovenski vernosti dal po svojih svežih duhovnih spodbudah novih vitaminov. Vztrajati v dobrem in manj dobrem – to je drža velikonočnih kristjanov, zvestih trepečemu in vstalemu Kristusu. Na zemlji ne moremo bogvekaj pridobiti in ustvariti, iz vsakega trenutka pa lahko le napravimo nekaj za svojo večnost z molitvijo, dobrimi deli in tudi z darovanjem trpljenja za druge.

Po maši je v sobi naših srečanj spet donela pesem, ki je vselej naša neločljiva sopotnica. Kdor poje, pač ne misli slabo. In mi znamo krepko dokazati, da dobro mislimo, ko veselo zapojemo. Kadar pa je škof med nami, mislimo še boljše, kajne! Da bi ga čim večkrat zaneslo v našo sredo!

Dragi milanski rojaki! Naj Bog krepki vaše moči, uslišuje vaše molitve in blagoslavlja vsa vaša dejanja, vam vošči vaš dušni pastir

*David*



## BERLIN

**Milka in Jože Božič odhajata v domovino – pogrešala ju bo vsa župnija**

V soboto, 16. marca 2002, smo se v velikem številu zbrali pri sveti

maši, kjer smo se z vso hvaležnostjo poslovili od Milke in Jožeta Božiča, ki zapuščata Berlin in za stalno odhajata v domovino Slovenijo. Po sveti maši smo skupaj priredili slavje zanju in župniku Doriju ob rojstnem dnevu.

Že pri maši in nato v dvorani so peli vsi zbori, kar je slovesnost še povzdignilo. Lepo presenečenje je, kot že tolikokrat, pripravila folklorna skupina mladih iz društva e.V. Slovenija, ki je slavljencu in odhajajočima faranoma zaplesala slovenske plese. Župnik se je vsem zahvalil in rekel, da je zelo hvaležen za tolikšno pozornost in ponosen, da ima okoli sebe toliko dobrih ljudi. Zahvalil se je tudi nemškemu zboru sv. Elizabete, ki se je potrudil in zapel eno slovensko pesem.

V dvorani so bili zbrani vsi predstavniki slovenske, nemške in dekanijske duhovščine, kakor tudi farani. Pevovodja Franci Pukmeister je pripravil lep govor, ki je vse globoko ganil, Milki in Jožetu pa se je za vsa leta prizadevnega in aktivnega sodelovanja v župniji zahvalil tudi župnik in poudaril, da je vesel, da sta se odločila oditi domov, hkrati pa žalosten, ker ju bo slovenska skupnost v Berlinu zelo pogrešala. Zaželel jima je, da bi se doma v Sloveniji dobro počutila in bi v miru uživala sadove preteklega dela.

Dvorana je bila polna do zadnjega kotička. Obe župniji, slovenska in nemška ter društvo so znova dokazali, kako lepo je biti skupaj ob prijateljskem pogovoru, lepi slovenski pesmi, domači hrani in pijači. Za posebno presenečenje pa je poskrbel mag. Roman Matek, direktor Zdravilišča Laško, ki se je v Berlinu udeležil berlinske turistične borze.

Da je praznovanje rojstnega dne in slovo ob odhodu lepo uspelo, so se potrudili vsi, saj je vsak od navzočih nekaj doprinesel k temu: nekateri pecivo, drugi dobro voljo. Sredi dvorane je bil okrogel šank, pri katerem so gostom stregli naši mladi: Kristjan in Karli Božič, Sašo Blatnik in Toni Bohorč. Kristjan in Toni sta s kitaro in frajtonarico zabavala ljudi, ki so jima sledili s pesmijo do jutranjih ur. Zaigral je tudi podpredsednik društva Slovenija Alojz Kuder, saj je spremljal folkloro mladih.

### Od cvetne nedelje do velike noči

Že na cvetno nedeljo, 24. 3. 2002, smo se v velikem številu zbrali pri maši in k blagoslovu prinesli butarice in drugo zelenje. Pridno smo obiskovali obrede velikega tedna, se vživeli v Kristusovo trpljenje, ga v mislih spremljali na njegovem križevem potu, trpeli z njim, ko je umiral na križu, molili ob božjem grobu, se veselili njegovega vstajenja ...

Blagoslova velikonočnih jedil se je udeležilo veliko mladih in starejših. Priprave na veliko noč se je lotila vsa župnija, družina Francija Šaruge pa je s pridnimi sodelavci znova poskrbela, da smo veliko noč



Folkloro – mladi člani so zaplesali Jožetu, Milki in Doriju.

res lepo praznovali. Tudi ministranti, ki jih je vodila Bernarda Bačovnik, so se izkazali. Pridobili smo tudi štiri nove bralce božje besede. Andrej Radej, Simona Ipavec, Aleš Kolar in Dejan Pečnik so brali berila in pasijon.

Velika noč je že sama po sebi nekaj posebnega, nekaj velikega. Kristus je vstal, veselimo se! Slovenska in nemška župnija sta spet skupaj praznovali. Župnik Dori in kaplan Marek Malesa sta skupaj darovala sveto mašo, med katero je prepeval moški sekstet iz pravoslavne župnije iz Moskve. Sveto mašo so peli v ruščini, po maši pa so pripravili še polurni koncert. S tem so nam še

polepšali veliko noč. Pevci so zelo navdušili in povabili smo jih k skupni mizi v zgornjih prostorih župnišča, kjer smo zaužili žegen. Skupnega velikonočnega obeda se je udeležilo veliko ljudi, od otrok do odraslih, ruski pevci pa so nam zapeli še dve pesmi.

Od cvetne nedelje do velike noči smo spoznavali, kako kratka je razdalja od posipanja cvetja do zabijanja žebeljev ... Danes smo prijazni do sočloveka, jutri mu kopljemo grob, toda Jezus nam je pokazal pot – pot odpovedovanja, trpljenja, do zmage dobrega nad zlim, do zmage življenja nad smrtjo. Zato je umrl na križu, da bomo mi živeli! Ker se tega zavedamo, smo praznik velike noči doživljali tako, kot si vsak lahko le želi in vsi smo zadovoljni in novih moči odhajali domov.

Marinka Mošnik

## AUGSBURG

Slovenska župnijska skupnost se polagoma prilagaja na okolje, ki je ostalo po smrti priljubljenega župnika Joška Bucika. Ne moremo ga pozabiti, povsod je navzoč in največkrat ga 'začutimo' tam, kjer ga ni. Praznina ostaja v stvareh in de-



Milka in Jože Božič sta se poslovila. Odhajata v Slovenijo.

janjih, ki jih je storil za ljudi, ne da bi kdo to opazil. Sedaj vidimo in spoznavamo, kod vse je bila dejavna njegova nepogrešljiva roka in misel, kaj vse je predvideval, načrtoval in storil za skupnost. Bogoslužje vendarle poteka redno in srečanja v Župnijskem centru se nadaljujejo. Seveda pa ni tiste intenzivnosti, kakor je bila v navadi prej, ko je bil prisoten v mestu voditelj župnije in so se ljudje vedno lahko obrnili nanj. Obstaja pa še vedno živo upanje, da se bo našel duhovnik, ki ga bo lahko nadomestil in naprej vodil naše župnijsko življenje.

Za praznike je bilo sicer veliko ljudi doma v Sloveniji, vendar smo se povsod lahko veselili pomnožene udeležbe pri mašah in srečanjih.

Tudi v Kemptenu potekajo mesečna bogoslužna srečanja redno. V februarju smo napovedali smučarsko nedeljo, pa se nam je spridila zaradi dežja. Bolje bi bilo, ko bi ostala za mesec marec, so pomodrovali poznavalci. Vendar sedanji začasni župnik ni mogel predvideti prostega termina. Tako je sicer bila sveta maša v mali cerkvi v Kornauu, lepo je odmevala slovenska pesem v planinskem svetu, odpadlo pa je smučanje. Zato pa je toliko več časa ostalo za srečanje in družabnost ob prebogati mizi, ki jo je pripravila družina Šabeder iz Garmisch-Partenkirchna. Veselega razpoloženja ni manjkalo, čeprav bi nam vsem bolj prijal svež zrak in lepi razgledi po zasneženi naravi visokogorskega sveta.

## ESSEN

Na poti v jutro zlate zarje

Wetter, Eschweiler, Moers in seveda Oberhausen ter Essen so

bile še posebej postaje našega letošnjega romanja od cvetne nedelje prek obredov velikega teden do praznovanja velike noči.

Cvetna nedelja je najbolj odmevna v Essnu, kjer jo praznujemo skupaj z domačo nemško župnijo. Tu ji je letos naš domači pečat dajalo kar 60 slovenskih butaric, ki so živopisno popestrile procesijo in mašno daritev v cerkvi.

Posebej velja pohvaliti tudi rojake v Eschweilerju, ki sami zavzeto pripravijo velike in lepe slovenske butarice.

Tudi praznovanje velikega četrtega in velikega petka v Essnu, ki sicer še nima tradicije, dobiva počasi večjo odmevnost.

Letošnjo veliko noč nam je v Essnu, Oberhausnu ter Wettru duhovno doživeto olepšal baritonist Matjaž Robavs iz frankfurtske operne hiše.

### Dan mater in očetov – še enkrat

V Moersu smo letos praznovanje predstavili iz običajne druge nedelje



Velika noč: Če ste vstali s Kristusom, iščite, kar je zgoraj ...

v maju na mesec april. Želeli smo, da bi bili rojaki bolj prosti glede na družinske obiske ob tem dnevu. Za prvič, tako po novem, je bil obisk zelo lep in praznovanje doživeto. Topla zahvala velja vsem, ki ste sodelovali pri programu v cerkvi. Enako Bog povrni vsem številnim, ki ste se res potrudili za drugi del našega srečanja v dvorani: veseli del in tisti za počutje telesa. Vsem – topla zahvala.

### Dvakrat – Bog živi



Jože Hödl je dopolnil osemdeset let.

Topla voščila veljajo tokrat predvsem rojakoma Jožetu Hödlu iz Krefelda za 80-letnico življenja ter Jožetu Tišlerju iz Hagna (skupnost Wetter) za 75-letnico. Obema in vsem tistim, ki so tudi praznovali, a jih nismo uspeli »izbrskati«, želimo obilje božjih dobrot za dušo in telo. Takšna voščila so lepa priložnost in spodbuda, da se drug drugega spomnimo pri sv. maši in posebej še pri molitvi.

### † Antonija Schweiger

Tončka, kot so jo vsi klicali, je umrla na veliko soboto v Schaurenu, kjer sta si z možem Ferdijem ustvarila prijeten dom. Od nje smo se poslovili 5. aprila na pokopališču v Tönisvorstu, kjer čaka vstajenja že njena rodna sestra Gelca.



(Essen) Praznično "pomašno srečanje" ustvarja eno družino ...

Pokojna Tončka je bila doma iz številne Zupanove družine iz Osredka v župniji Podsreda. Odlikoval jo je prijeten in vesel značaj. Znala je prisluhniti drugim in zavest slovenski skupnosti ji je bila nekaj samoumevnega. Tudi slovenska pesem je bila del njene življenja. Z možem sta praznovala še čila zlato poroko. V zadnjem času pa je bila bolezen kljub življenjski volji močnejša. Možu Ferdinandu, hčerki Sonji, sinu Zoranu ter vsem domačim iskreno sožalje in molitveni spomin za pokojno Tončko.

### In še prisrčna vabila ...

najprej na BINKOŠTNO SREČANJE, 19. maja ob 15. uri pri Sv. Antonu v NEUKIRCHEN-VLUYNU (pri sv. maši sodeluje cerkveni pevski zbor iz Tržišča na Dolenjskem). Družabni del bo v bližnji kulturni dvorani (ansambel iz Slovenije bo poskrbel za prijetno počutje).

V soboto, 4. maja, bo v Essnu FOLKLORIADA (nastop folklornih skupin).

Sv. birma pa bo v Essnu v nedeljo, 9. junija.

Naredili si bomo zaznamek v koledarju in radi prišli.

## FRANKFURT

Na prvo nedeljo v marcu smo se župljani v Frankfurtu poslovili od **Adamičevih** dveh, Marije in Janeza, ki sta se v tednu pred veliko nočjo vrnila v domovino, na Škofljico pri Ljubljani k svojima sicer že odraslima otrokoma. Prvikrat sta prišla v Nemčijo v bližino Stuttgarta v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja, pa sta se čez nekaj let za nekaj časa vrnila v domovino. Drugič sta prišla v letu 1992 in sta se sedaj po desetih letih dela in bivanja v Frankfurtu oziroma Karbnu za stalno vrnila domov. Poleg tega, da sta bila tako rekoč redno pri slovenskem bogoslužju, sta tudi redno pomagala pri župnijskih prireditvah. To je bilo vidno zlasti ob martinovanju in pustoivanju. S pesmijo, šopkom rož in nekaj besedami smo jima izrazili



Adamičeva Marija in Janez sta se pred veliko nočjo za vedno vrnila v domovino.

zahvalo in zaželeli lepe dneve v domovini in tudi lepe spomine na našo skupnost.

Na tretjo postno nedeljo smo pri maši poslušali evangelijsko poročilo o ozdravljenju sleporojenega. Poslej je mogel gledati in videti. Tudi nebo je bilo v nedeljo, 10. marca, nad Frankfurtom lepo, jasno, kakor umito. Ta dan je bil med nedeljsko mašo v semeniški kapeli v St. Georgnu posvečen v diakona jezuit **Albert Bačar** iz slovenske jezuitske province skupaj z Marcom Mohrom iz severnonemške province. Posvetil ju je pomožni škof iz nadškofije Hamburg msgr. dr. Hans-Jochen Jaschke. Iz Slovenije, iz Stopič pri Novem mestu, so prišli starši, bratje in sorodniki diakona Alberta kakor tudi



AZ Pred slovesom še skupinski posnetek z Marijo in Janezom



*Med posvetilno molitvijo nad diakonoma Albertom in Marcom*

njegov predstojnik provincial p. Poljanšek z mladim jezuitom Mikušem iz Ljubljane. Pridružil se nam je tudi Peter Lah, ki je trenutno v severnem delu Nemčije. Tudi slovenska skupnost iz Frankfurta in okolice z župnikom Martinom Retljem je bila zastopana. Okrog 50 se nas je zbralo. Samo bogoslužje je bilo sicer v nemškem jeziku, petje pa dvojezično oziroma večjezično. Berilo iz stare zaveze smo slišali v obeh jezikih, zapeli pa smo tudi obhajilno pesem Hvali svet Odrašenika. Zelo lepo pa je zazvenel psalm Gospod je moj pastir, ki ga je zapel baritonist Matjaž Robavs (ravno večer pred tem je imel premiero v frankfurtski operi). Škof je v homiliji lepo razvijal misli ob opisu izbire Davida za kralja ter ob evangeljskem poročilu o ozdravljenju sleporojenega. Samo zunanost, zunanji pogled ni dovolj. Tako tudi samo zunanja podoba Cerkev ne pokaže vsega, bistvenega. David je bil kot mladenič poln idealizma in načrtov izbran in maziljen za kralja. Tako tudi izbrana dva za diakonsko službo. Lepo bogoslužje, lepi trenutki po bogoslužju ob srečanju z novoposvečenima diakonoma, gosti in skupnostjo v semenišču – vse to je naredilo lep Gospodov dan.

Sredi postnega časa že kar nekaj let slovenska župnija v Frankfurtu poroma v Marienthal pri Rödeseimu. To je znan romarski kraj v limburški škofiji. Leži v bližini vinorodne pokrajine ob reki Ren, v lepi dolini, kjer je frančiškanski samostan. Cerkvica je posvečena Žalostni Materi Božji, pri cerkvi pa so tudi postaje križevega pota ter kapelice ali znamenja Marije sedem žalosti. V bližini je kar nekaj samostanov, nasproti na levi strani Rena znani kraj in samostan Bingen. Na tiho nedeljo, 17. marca, smo se torej v lepem številu in lepem vremenu zbrali skoraj z vseh koncev naše ozemeljsko zelo velike župnije (večja je kot Slovenija) najprej h križevemu potu in nato k nedeljski maši. Pri maši, ki jo je daroval župnik Retelj, je diakonsko službo prvikrat pri našem bogoslužju opravljal 10. marca posvečeni jezuit Albert Bačar. To naše romanje smo zaključili s kratko skupno malico, zadnji pa smo se že v noči vračali proti 80 km oddaljenu Frankfurtu ali še kam dlje. Za vse, ki smo bili v Marienthalu, je bila to lepa postna nedelja.

V dneh okrog cvetne nedelje pa se mnogi naši ljudje odpravljajo domov v Slovenijo ali tudi kam

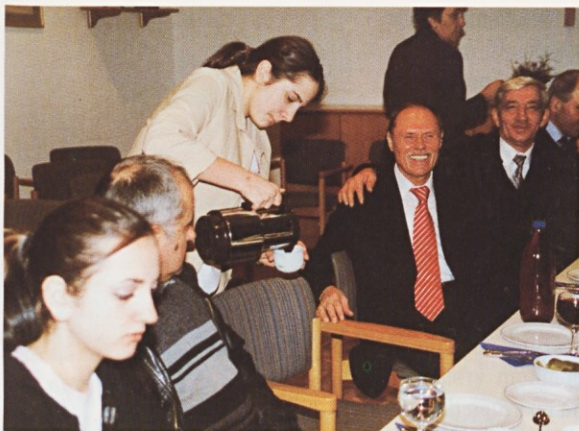
drugam, kjer bodo praznovali in preživeli velikonočne praznike, nekateri pa seveda ostajajo tudi tu. Z njimi pa smo imeli tu vsaj delno bogoslužje velikega tedna (na veliki petek bogoslužje tega dneva, na veliko soboto blagoslov jedil ter na velikonočno nedeljo mašno liturgijo). Vse te dneve pa je župnika na poteh po župniji spremljal in mu pri bogoslužju pomagal diakon Albert Bačar.

*rem*

## KÖLN

### Hamburg

Skupnost hamburških Slovencev je živa že od začetka 70-ih let, vendar se do sedaj s skrajnega severa Nemčije nismo pogosto oglašali. Ustanovitelj skupine je sedaj že pokojni župnik Mirko Jereb, ki je iz Bremna prvi oskrboval Slovence v Hamburgu. Kot se spominja gospod Lovrec, je bilo na prvem srečanju okrog 15 ljudi. Preko ustne propagande se je skupnost širila. Trdno jedro so tvorile družine Avbelj, Capuder, Kavšek, Recek, Šeme in Vidmar. Slednji dve sta ji ostali zvesti do danes. Zgodovina skupnosti beleži redna mesečna srečanja pri maši in po njej, potem pa še vrsto lepih



*Hamburški rojaki se zelo trudijo za skupnost, prijaznost in veselje je med njimi doma.*

družinskih dogodkov: tako krste, poroke, več prvih obhajil otrok in tudi osebnih praznovanj. Leta 1975 je bila v Hamburgu birma, ko je skupnost obiskal škof Lenič. Na tedanja srečanja je prihajalo okrog petdeset ljudi.

Takrat naj bi v Hamburgu in okolici živelo okrog 1000 Slovencev, veliko med njimi je bilo gozdarjev, sezonskih delavcev, ki so se po krajšem ali daljšem času vrnili nazaj v domovino. Ko je leta 1978 izbruhnila kriza, je pospešila vrnitev precej družin s šoloobveznimi otroki. Za tedanje razmere so zaslužili dovolj denarja, podjetja pa so jih nagradila še z odpravinami. Tako naj bi po ocenah ostalo v osemdesetih letih v Hamburgu in okolici le še 450 Slovencev.

Skupnost se je v začetku srečevala trikrat mesečno v cerkvi sv. Antona na Lattenkampu. Pogosto je bilo veselo v prijetni družabnosti. Organizirali so plesne in veselice tudi skupaj z nemško skupnostjo. Za gospodom Jerebom sta dušnopastirsko delo za krajši čas prevzela gospoda Joško Bucik in Ludvik Rot, nato pa je prišel gospod Martin Mlakar, ki se je do lanskega poletja vozil enkrat mesečno iz skoraj 500 kilometrov oddaljenega Kölna. Te napore mu zadnji čas zdravniki

odsvetujejo. Kako ga pogrešamo, opažamo šele, odkar ne prihaja več med nas in za maše bolj ali manj redno skrbi gospod Janez Pucelj iz Münchna.

V začetku 90-ih se je skupina preselila k sv. Bonifaciju v Eimsbüttel, kjer se še vedno enkrat tedensko srečujemo. Redni člani so postali še družina Plevnik, zakonca Trčak, pa Gungli, Jože Novak ter Jana Brili, občasnih članov in gostov pa je seveda več.

Skupnost je postavila temelje tudi za druge kulturne dejavnosti. Tako so iz nje prišli prvi šolarji slovenske šole, ki pod okriljem slovenskega Ministrstva za šolstvo, znanost in šport poteka od leta

1996. Šolarji se srečujejo vsak ponedeljek ob 17. uri v župnijskem domu Am Weiher 29, 20255 Hamburg. Preko župnijskega oznanila in Naše luči želimo razširiti vabilo k slovenskemu pouku med Slovenci v mestu. Vabljeni so vsi, ki do zdaj za to možnost še niso izvedeli. Vse rojake vabimo, da posredujete vabilo na srečanja in v slovensko šolo vsem, ki jih poznate.

## Hildesheim

Podobno se je godilo tudi slovenski skupnosti na področju Hannovera in Hildesheima. Ljudi je začel vabiti skupaj pok. Mirko Jereb v zgodnjih sedemdesetih letih. Maja meseca 1973 je bil v Naši luči že objavljen kratek zapis o rednih mesečnih srečanjih in vabilo k maši, ki je bila takrat v cerkvi sv. Križa. Od takrat naprej pa vse do danes je peščica ljudi iz teh krajev ostala zvesta slovenstvu in Cerkvi. Že precej let se srečuje v Aselu, majhni vasi ob avtocesti števil. 7, blizu Hildesheima. Vaška cerkva sv. Katarine je ravno pravšnja za nas. Srečanja so vedno lepo pripravljena. Gospodinjam smo vedno znova hvaležni za bogato kosilo. Vedno je tudi priložnost za spomin na osebna



*(Hildesheim) Slovenci po maši na dvorišču za cerkvico v Aselu*

praznovanja. Pesem takoj privre na plan in pozna se, da nekaj članov skupine prepeva v zborih že dolga leta.

Na zadnjem srečanju smo slavili našega organista Jožeta, ki je obhajal 75 let življenja. Skoraj popolnoma slep še vedno redno igra na orgle pri maši in seveda vse pesmi na pamet. Njegova žena in nekateri drugi člani skupnosti mu pomagajo, med njimi tudi Nemci, da se vse zgodi na pravem mestu. Tudi v našem listu voščimo našemu vrlemu in požrtvovalnemu organistu Jožetu: Še na mnoga leta! Naj dobri Bog daje blagoslov in zdravje, da bo še dolgo spremljal naše petje v cerkvi.

## MÜNCHEN

### Volitve župnijskega sveta

Osrednji dogodek našega župnijskega življenja v mesecu marcu so bile volitve župnijskega sveta. Po večletnih pripravah je 23. maja 2000 naš krajevni ordinarij, kardinal Wetter, izdal nov statut župnijskih svetov na tujejezičnih misijah in hkrati tudi volilni pravilnik. Volitve so bile izvedene sočasno z volitvami v župnijske svete na nemških farah, 17. marca 2002.

V župnijskem svetu so zbrani predstavniki celotnega farnega občestva. Glede na velikost naše župnije smo morali izvoliti vsaj 8 kandidatov. Kandidiralo je 20 župljanov, 10 žensk in 10 moških. Povprečna starost kandidatov je bila 50,6 let. Volitev se je udeležilo 166 faranov, kar pomeni, da je bila volilna udeležba 7,25 %. Izvoljeni so bili prof. Kristina Mlakar, Marjana Bolčina, Alojz Grojzek, dr. Gabrijela Gerber-Zupan, Danilo Bolčina, Martina Batič, Janez Čuk in Aleksander Drenovec.

Povprečna starost izvoljenih članov župnijskega sveta je 47,7 let. Po svoji funkciji sta člana župnijskega sveta tudi župnik in župnijski pastoralni referent. Župnijski svet lahko na predlog župnika imenuje še največ 4 člane.

V delu župnijskega sveta se najbolj zrcali skupna odgovornost za krščansko občestvo, ki izvira iz skupnega duhovništva, ki smo ga prejeli z zakramentom krsta. Vsi smo poklicani, da po svojih darovih in nagnjenjih širimo veselo evangeljsko sporočilo v svet. Letošnje volilno geslo RAZGIBATI CERKEV, PREMAKNITI SVET najbolj pristno odraža naloge župnijskega sveta. Člani župnijskega sveta s svojim prostovoljnim delom olepšujejo mašno bogoslužje, pomagajo pri organizaciji naših prireditvev, sodelujejo pri karitativnem delu, se vključujejo v aktualno krajevno družbeno dogajanje in tako vidno pričujejo za krščanske ideale v Cerkvi in družbi.

Vsem dosedanjim članom župnijskega sveta se zahvaljujemo za njihovo požrtvovalno delo in upamo, da bodo po svojih močeh še naprej aktivno delovali v naši fari. Novemu župnijskemu svetu pa veliko božjega blagoslova pri nornem in zahtevnem delu za našo župnijo.

### Diploma

Na visoko priznani Ludwig Maximilian Universität v Münchnu je na Fakulteti za biologijo diplomirala naša faranka **Martina Breclj**, ki je že od otroških let tesno povezana z našo župnijo. Skrbni starši so jo že v ranem otroštvu vključili v slovensko župnijsko šolo, ki sta jo z velikim pedagoškim čutom vodila dr. Branko Rozman in s. Marjana Korber. Martina je rada



*Martina Breclj je diplomirala iz biologije.*

nastopala v igrinah ob materinskih dnevih in miklavževanjih, angažirano sodelovala pri pouku in skrbno pisala domače naloge. Na njeno pobudo smo sobotno šolo podaljšali še na 9. razred. Po zaključeni slovenski šoli se je kot gimnazijka dejavno vključila v našo mladinsko skupino in se redno udeleževala različnih mladinskih srečanj, ki jih je organizirala naša fara. Pri mašnem bogoslužju nas je z lepo zorno slovenščino razveseljevala vrsto let kot bralka beril. Najbolj pa nam bo ostal v spominu njen odličen intervju za bavarsko televizijo, kjer je odločno zagovarjala prednosti multikulturne družbe in še posebej zagovarjala vrednoto slovenske kulture, ki jo je izoblikovala in je naravni del njene osebnosti. Po maturi je opravila socialno leto. Delala je s slepimi in slabovidnimi otroki ter se učila italijanščine. Izoblikovala si je socialni čut in še sedaj redno neguje spastika. Že v gimnaziji jo je pritegnil raziskovalni svet biologije, zato je izbrala študij genetike. Dalj časa se je izpopolnjevala v ZDA na hamiltonski univerzi v Montani. Trenutno sodeluje v raziskovalni skupini, ki proučuje človeku zelo nevarno bolezen BSE. V juliju bo s svojim prispevkom sodelovala na kongresu v Parizu. Mladi znan-



stvenici za diplomu iskreno čestitamo ter želimo veliko uspeha v poklicu in sreče v privatnem življenju.

### Dekliški pevski zbor

Dekleta so ponovno pričela redno vaditi. Vodstvo zbora je prevzela Martina Batič, ki študira zborovodstvo na Münchenski glasbeni akademiji. S svojim nastopom nas je prvič razveselil na materinskem dnevu 28. aprila. Vabimo vsa dekleta, ki jih petje veseli in bi želela nastopati na različnih prireditvah, da se zboru pridružite. Z Martino smo pridobili angažirano, strokovno kvalificirano zborovodkinjo, ki želi dekleta glasbeno izobraziti in jih seznaniti z zakladnico slovenske ljudske in umetne glasbe.

## STUTTART

### Materin obraz, otroštvo, dom in domovina

V mesecu marcu praznujemo mednarodni praznik – dan žena in slovenski materinski dan. Ob tej priložnosti smo se zbrali v Böblingenu na 3. postno nedeljo. Prelepo sončno jutro nas je najprej povabilo v cerkev sv. Bonifacija k sveti maši, kjer smo se ob pridigi gospoda Štrublja in evangeliju napojili z božjo besedo kakor Samarijanka »od žive vode, za večno življenje«.

Po maši so nas člani ŽPS povabili v cerkveno dvorano, kjer so bile mize še posebej lepo pogrnjene za matere in žene, ki so jih najprej pogostili s kavo in pecivom. Nato je sledil bogat kulturni program. Teja, Silvija in Tanja so povedale pesmice o svojih mamicah, ki jih imajo neizmerno rade. Zapela sta moški pevski zbor »Moj šocelj« in ženska pevska skupina iz Sindelfingna. Ob venčku recitatorjev z izbranimi

pesmimi in besedili naših znanih pesnikov in pisateljev o materi se je na marsikaterem licu utrnila solza. Še posebej nam zdomec se ob besedi mati zgane v srcu. V njej so spleteni kakor kita cvetja naši spomini na ljubeč materin obraz, otroštvo, dom in domovino. Na koncu so se pevke in pevci s pesmijo »Vsi so prihajali« posvetili in iskreno zahvalili pokojnemu Tonetu Strojjanu in njegovi družini za vse, kar je dobrega storil za nas v Böblingenu.

Družabni del nam je popestril odprti bife, za katerega so poskrbele pridne gospodinje z mnogimi dobrotami. Gospod Franc Arnschek je z igranjem na harmoniko in petjem napravil vzdušje še slovesnejše.

*Valerija Črnčec*

### S Kristusom pokopani v smrt, z njim deležni vstajenja

#### Krstna slavlja

Še posebej pri obhajanju zakramenta sv. krsta občutimo resnico Pavlovih besed: če smo s Kristusom umrli, bomo z njim tudi živeli. Po krstu smo pridruženi Kristusu v njegovem umiranju, a tudi v njegovem vstajenju. Ta misel je letos spremljala tri krstna slavlja.

Na tiho nedeljo smo v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu krstili Luka

Gyselinctsa-Drevenška.

Na cvetno nedeljo, 24. marca, smo ob slavlju Kristusovega zmago-slavnega vhoda v Jeruzalem in ob spominu njegovega trpljenja v cerkvi Srca Jezusovega v Oberstenfeldu slovesno krstili Selin Klemen. Navzoča je bila celotna skupnost iz Oberstenfelda in okolice. Res lepo slavje, ki bo ostalo zapisano v lepem spominu ne le sorodnikom, ampak celotni skupnosti.

Med blagoslovom velikonočnih jedi na veliko soboto, 30. marca, je v cerkvi sv. Elizabete v Esslingenu prejel sveti krst mali Dominik Železnik. Številni navzoči verniki so obnovili krstne obljube in pri blagoslovu velikonočnih jedi doživeli, kako smo preko zakramenta sv. krsta vcepljeni v Kristusa.

### Slavje velike noči

Župnijska skupnost v Stuttgartu se je ves postni čas pripravljala na slovesni praznik Gospodovega vstajenja. Postni čas smo začeli na bibličnem seminarju od 15. do 17. februarja v Ellwangenu. S Svetim pismom skozi postni čas. To je bil sklep seminarja. Poskušali smo ga uresničiti preko številnih srečanj liturgičnih sodelavcev, ki so nedeljo za nedeljo oblikovali živa in ustvarjalna bogoslužna srečanja.



*Na tiho nedeljo je bil krščen Luka Gyselincts-Drevenšek.*



*Krst Seline  
Klemen iz  
Oberstenfelda*

Na tiho nedeljo smo pripravili skupno spokorno bogoslužje, ki se ga je udeležilo veliko ljudi. Poudarek smo dali tudi branju pasijona na cvetno nedeljo. Skupina sodelavcev je s kombijem, hitrim »belim golobom«, potovala iz kraja v kraj: v soboto, 23. marca, smo cvetno nedeljo doživeto obhajali v Heilbronn, v nedeljo, 24. marca, v Oberstenfeldu, v nedeljo popoldne pa še v Esslingenu, kjer se je zbralo izredno veliko ljudi.

Tudi veliki teden je bil nekaj posebnega. Slavje Gospodove zadnje večerje smo obhajali z manjšo skupino vernikov v Slovenskem domu, doživeto in prijetno. Na veliki petek smo se v večjem številu zbrali prav tako v Slovenskem domu, kjer smo imeli obrede velikega petka. Za pasijon pa smo ob diapozitivih in glasbi podoživljali pasijonske igre iz Oberamergaua. Na veliko soboto je blagoslov velikonočnih jedi, ki je pri nas zelo dobro obiskan. Ob 14.00 je

bil blagoslov v Böblingenu, ob 16.00 v Esslingenu, ob 17.00 v Pfullingenu in ob 18.00 v Stuttgartu. Po blagoslovu smo v Slovenskem domu odprli razstavo pirhov, ki je zbudila veliko zanimanje. Razstavo je lani v Zavodu sv. Stanislava v Ljubljani postavil pokojni Tone Strojjan. Letos smo jo ponovili in obogatili v Stuttgartu. Poslikani pirhi, ki prikazujejo med drugim zadnjo večerjo (na nojevem jajcu), Marijo Pomagaj, Slomška, številne slovenske narodne motive, prizore iz pripovedi Tisoč in ena noč, so delo Toneta Strojjana, Ane Končan in Monike Boldin. Tem trem ustvarjalcem so se pridružili še nekateri in s svojimi izdelki še obogatili razstavo. Razstava, ki je bila odprta do 14. aprila, je velikonočnemu praznovanju dala poseben pečat. Na veliko soboto zvečer smo vigilijo praznovali pri sv. Konradu v Stuttgartu skupaj z nemško župnijo. Na veliko noč pa smo svoje veselje in krščan-

ske navdušenje izrazili pri slovesni praznični maši ob 16.30, kamor pride dosti ljudi. Nismo pozabili tudi vseh, ki so velikonočne praznike doživljali doma, v Sloveniji.

*Zvone Štrubelj*



Š V E D S K A

## VADSTENA 2002

### Slovenski rojaki na Švedskem praznujejo 40-letnico slovenske misije

Letošnje srečanje slovenskih rojakov v Vadsteni bo zaznamovano s praznovanjem ustanovitve Slovenske katoliške misije na Švedskem, saj je leta 1962 prispel med rojake Jože Flis, ki je začel v drugi polovici leta zbirati Slovence v cerkvi k bogoslužju. Zato bo ob tej priložnosti škof msgr. Franc Kramberger, iz čigar škofije je bil Jože Flis, vodil slovesno bogoslužje na binkošti, 19. maja 2002, z začetkom ob 12. uri. Prav tako bodo tudi duhovniki gostje z njim somaševali in s tem povzdignili bogoslužje.

Ob tem dogodku se rojaki veselijo tudi gostov iz Slovenije in od drugod in jim že sedaj izrekajo dobrodoščilo.

Slovenski duhovnik Zvone vabi ob tem dogodku rojake iz vseh krajev Švedske, kjer so razkropljeni, da se v čim večjem številu ter vse generacije udeležijo tega srečanja. Prav tako prosi vse skupine in posameznike, ki bi mogli sodelovati v kulturnem delu programa, da se prijavijo na misijski telefon: 031-7115421, da se bodo dogovorili za nastop v Vadsteni.



*V zrelih letih sta se 11. januarja poročila Emil Lasnik in Marija Rossi. V cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu smo v krogu prijateljev obhajali lepo poročno slovesnost.*

Letos bodo v procesiji slovensko bandero nosili rojaki iz Stockholma, ki so pomagali izpeljati to lepo zamisel. Tombolo bodo vodili rojaki iz Köpinga, zato prosim, da darove takoj na začetku, ko pridete v dvorano, oddaste njim v roke. Za pijačo in jedačo pa bodo že pri sestrah, posebej pa v dvorani poskrbeli članice in člani Misijjskega pastoralnega sveta kakor tudi njihovi pomočniki. Kakor doslej bodo sestre sv. Brigite po sv. maši pripravile in vas pogostile z juho in kavo ter s sokovi. ID Slovenija v svetu in z njo njen predsednik Boštjan Kocmur pa so priskrbeli glasbo in kvartet, ki bodo igrali ter peli za potrebno veselo razpoloženje pri sestrah in v dvorani kakor tudi pri sv. maši.

Program v dvorani: Pozdravi in dobrodošlica gostom, nastopi posameznih skupin in nato veselo rajanje, vse to se bo začelo ob 17. uri, s čimer računajte in bodite zato ob pravem času v isti dvorani kot lansko leto oziroma kjer ste se srečevali že na začetku vaših srečanj v Vadsteni.

DOBRODOŠLE vse generacije in v čim večjem številu!

#### Zadnje slovo:

**Pavel Keršič, nekaj mejnikov v njegovem življenju**

Rojen je bil 9. 1. 1925 v Tržiču v gorenjskem predelu prelepe Slovenije. Že kot dojenčka so ga po očetovi strani zavrgli, toda v salezijski skupnosti na Rakovniku pri Ljubljani je našel zavetje. Tam so mu nudili potrebno streho in osnovne pogoje za preživetje, pa tudi delček tiste ljubezni, do katere ima pravico vsak otrok. Njegova mama je imela skupaj 16 otrok, od katerih danes živijo še štirje, ki pa so žal vsi tako ostareli in nemočni, da se ne morejo udeležiti pogreba svojega brata. Zato vas kot

duhovnik povabim, da tudi v njihovem imenu molimo za rajnega moža, očeta in sorodnika in se tako dostojno, kakor nam naroča naša krščanska vera, poslovimo od našega rajnega brata po veri, od pokojnega Pavla Keršiča.

Pavla je kot 16-letnega fanta dosegla tudi vojna vihra II. svetovne vojne. Nemci so ga odpeljali v delovno taborišče v Nemčijo. Od tam je moral na rusko fronto, kjer je bil ranjen leta 1943 in tako prišel v rusko ujetništvo, od koder se je vrnil meseca maja 1947. leta. Kmalu potem se je začasno zaposlil v Ljubljani. Leta 1959 je od tam pobegnil v Avstrijo, kjer je bil začasno zaposlen na žagi. Od tam ga je leta 1961 pot pripeljala na Švedsko. Kmalu je srečal in spoznal svojo zakonsko družico Antonijo, s katero sta se v cerkvi Kristusa Kralja v Göteborgu 5. maja 1962 poročila in si tako obljubila zvestobo v sreči in nesreči, v boleznih in zdravju ter da bosta drug drugega ljubila vse dni življenja.

Najprej sta Pavel in Antonija živila in delala do leta 1963 v Alaforsu v tekstilni tovarni. Od tam sta se preselila v Älvängen, kjer sta bila zaposlena v tovarni Karlmark. Tu so izdelovali vse vrste vrvi za ladje in za druge potrebe. Tu sta delala vse do leta 1967.



Pokojni Pavel Keršič iz Göteborga - NOL

Potem je sledila nova postaja v življenju v Nolu. Zaposlila sta se v podjetju Tudor, kjer so izdelovali baterije. V tem zadnjem delu življenja ga je v 58. letu starosti leta 1983 zadel infarkt, zaradi katerega je moral v predčasni invalidski pokoj. 16. aprila leta 2002 bi bilo 19 polnih let njegovega križa, ki ga je s potrpežljivostjo prenašal. Prav tako bi 5. maja letos z ženo Antonijo slavila 40-letnico skupnega zakonskega življenja.

V življenju sta leta 1959 sprejela hčer Stanislavo, danes poročeno Thorsson, in leta 1966 še sina Silva. Danes so tako zbrani ob krsti pokojnega Pavla tudi njegovi vnuki in vnukinje, ki skupaj s staro mamo ter svojimi starši molijo za pokoj svojega starega očeta Pavla.

Naj brat v Kristusu, pokojni Pavel Keršič, mirno počiva v tukajšnji zemlji in naj tako na "njivi življenja" skupaj z drugimi čaka vstajenja od mrtvih! Naj vsa dobra dela, ki jih je storil, vso ljubezen do žene in otrok ter vnukov in vnukinj, predvsem pa njegov križ boleznih, ki ga je vdano nosil, dobri Bog bogato poplača in v nebesih nagradi z večnim življenjem! Svoj križ je Pavel prinesel na vrh svoje kalvarije, naj se sedaj njegov veliki petek spremeni v zarjo vstajenja in večnega življenja!

Ženi Antoniji hvala za 16-letno služenje možu Pavlu v njegovi boleznih, hvala tudi vsem, ki so mu stregli v domu, kjer je bil zadnja tri leta. Prav tako v imenu rojakov, ki živijo v Göteborgu in okolici, ženi Antoniji, hčerki Stanislavi in sinu Silvu z družinama ter vsem njegovim sorodnikom slovenski dušni pastir Zvone izreka iskreno sožalje in zagotavlja spomin v molitvi.

vaš Zvone Podvinski



# OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

## FRANCIJA

### PARIZ

#### Romanje v Absterding

Prvega maja bomo romali k naši brezjanski Materi Mariji v Absterding v lorensko pokrajino. Ta dan bo zlata maša g. Antona Dejaka. Priložnost za srečanje z Marijo Pomagaj, z zlatomašnikom g. Antonom in župnijskim občestvom g. Jožefa Kamina. Odhod od slovenskega doma v Châtillonu bo ob 5. uri zjutraj. Cena potovanja 35 evrov. Vabljeni!

#### Srečanje v Chateauroux

Na binkoštni ponedeljek bo slovenska slovesna maša v Chateaurouxu. Začetek ob 10. uri. Pred mašo priložnost za zakrament sprave. Vabljeni!

## NEMČIJA

### FRANKFURT

9. 5.–12. 5. 2002 – romanje v Pariz (Rue du bac-materna hiša usmiljenk, Notre Dame, Sacré-Coer, Versailles) in Chartres

18. 5. 2002 (binkoštna sobota) – maša narodov in jezikov v Frankfurtu

30. 5. 2002 – telovska procesija na Römerju v Frankfurtu

2. 6. 2002 – romanje v Maria Einsiedel pri Gernsheimu (maša za domovino in 35-letnica slovenskega bogoslužja v Mainzu in Darmstadtu)

16. 6. 2002 – romanje v Maria Sternbach pri Ilbenstadtu

– mašniško posvečenja p. Alberta Bačarja DJ pri sv. Jožefu v Ljubljani (predvidoma 24. 8. 2002)

– nova maša p. Alberta Bačarja DJ v Frankfurtu (predvidoma 6. 10. 2002)

9. 11. 2002 – martinovanje v Frankfurtu

1. 12. 2002 – miklavžev večer v Frankfurtu

### STUTTART

Svete maše v mesecu maju 2002

STUTTART, sv. Konrad: 5., 12. (materinski dan s skupino VENTUS), 19. maja ob 16.30.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 5. maja, izjemoma ob 10.30 skupaj z nemško župnijo.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 12. maja dopoldne. Sodeluje skupina VENTUS. Kraj in čas sv. maše in družabnosti bo napovedan pravočasno v Schw. Gm, Schorndorfu in Aalenu.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 19. maja ob 9.00.

AALEN, sv. Avguštin: sobota, 18. maja ob 17.00. Pred mašo, ob 15.00, slovenska šola.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 25. maja ob 18.00 (poletni urnik!).

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 26. maja ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 26. maja ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 4. in 11. maja od 10.00 do 12.00. Böblingen: v nedeljo, 5. maja po maši v okviru skupnega nedeljskega slavlja z nemško župnijo. Aalen, 18. maja pred mašo, od 15.00 do 17.00.

### REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 4. maja ob 17. uri.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 11. maja ob 16.45, materinski dan in sodelovanje skupine VENTUS.

GÖPPINGEN, sv. Jožef: v nedeljo, 5. maja ob 14.30.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Pisarna v Reutlingenu, Krämerstr.17 je samo po predhodnem dogovoru odprta ob četrtkih od 15.00 do 18.00.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

## NIZOZEMSKA

LETNO SLOVENSKO ROMANJE bo letos v nedeljo, 12. maja, v največje romarsko središče v Belgiji – v Banneux. Prirajejo ga Slovensko katoliško kulturno društvo Slomšek, Slovensko kulturno društvo Naš dom in Slovenska katoliška misija.

Sveta maša bo ob 10. uri v kapeli samostana "soeurs les orantes" v Banneuxu. Od tam gremo v Francopole, kjer bomo pripravili piknik.

#### Zbirališča so:

– ob 8.00 uri odhod Genk, Naš dom;

– ob 8.20 uri Eidsen, društvena dvorana Slomšek.

V maju imamo na sporedu še:

25. 5. **Slovenski piknik** – Društvo sv. Barbare Eidsen;

2. 6. **Materinski in očetovski dan** v Casinu – Eidsen, ob 15.00; (vsa društva).

### GENK

Letos bo v tem mestu evropsko srečanje pevskih zborov. Posredujemo vabilo in spored:

Slovensko katoliško kulturno društvo Slomšek

Slovensko kulturno društvo Naš dom

#### Vabilo

Maasmechelen – Genk, 10. april 2002

*Cenjeni člani in prijatelji!*

*Pevska zborova »Slomšek« in »Naš dom« Vas vljudno vabita na pevsko srečanje slovenskih pevskih zborov zahodne Evrope, ki bo v soboto, 4. maja, v cerkvi sv. Alberta v Zwartbergu z začetkom ob 14. uri.*

*V programu sodelujejo naslednji pevski zbori:*

– Moški in mešani zbor »Slomšek« – Belgija

– Mešani zbor »Naš dom« – Belgija

– Mešani zbor »Zvon« – Nizozemska

– Dekliški oktet »Berlin« – Nemčija

– Mladinska skupina »Eskala« – Nemčija

– Kvartet »Bled« – Nemčija

– »Slovenski cvet« – Nemčija

– Kvintet »Slovenski fantje« – Nemčija

– Mešani zbor »A.T.S.O.« – Francija

– Mešani zbor »Jadran« – Francija

*Po koncertu nadaljujemo srečanje v dvorani »Našega doma« ob zvokih mladih muzikantov iz Berlina, ansambla »Druga generacija«.*

#### ŠMARNIČNA POBOŽNOST V MAJU

GENK – »Naš dom« – vsak petek ob 19.30.

HEERLERHEIDE – vsak ponedeljek ob 19.30.

## Argentina



Osrednja slovenska organizacija v tem delu sveta je ZEDINJENA SLOVENIJA, ki koordinira celotno družbeno delovanje, upravlja tednik Svobodna Slovenija, v glavnem pa skrbi za dopolnilni šolski sistem, ki je temelj ohranjanja slovenskega jezika.

Prvotno je bilo Društvo Slovencev, danes Zedinjena Slovenija, edina in vseobsegajoča ustanova povojnih demokratičnih Slovencev v Argentini. Ko so začeli nastajati krajevni domovi, je bil 25. februarja 1962 podpisan sporazum med Zedinjeno Slovenijo in krajevnimi domovi. Po sporazumu je osrednjemu društvu poverjen značaj krovne organizacije, hkrati so ustanovili Medorganizacijski svet, ki pod vodstvom Zedinjene Slovenije družijo vse domove v eno koordinirano skupnost. Dinamični razvoj skupnosti je nato pripeljal do takoimenovanega razširjenega Medorganizacijskega sveta, ki povezuje vse ustanove povojne emigracije. Ožji Medorganizacijski svet se zbira na petih rednih sejah na leto, širši pa ob izrednih priložnostih, kot so visoki obiski, srečanja itd.

Poleg Zedinjene Slovenije deluje v naši skupnosti še vrsta drugih organizacij povojne emigracije. V prvi vrsti bi tu omenil slovenske Domove, ki so prava žarišča našega narodnostnega, kulturnega in verskega življenja. Pod njihovim okriljem delujejo pevski zbori, folklorne skupine, igralske družine, mladinske organizacije, se goji tudi šport in seveda družabnost. Zlasti pa so ti domovi ljubeč fizični prostor in skrben varuh naših osnovnošolskih tečajev. Tako lahko navedemo Društvo Slovenska pristava v Castelarju, Hladnikov dom v Slovenski vasi v Lanusu, Naš dom v San Justu, Slomškov dom v Ramos Mejia, Slovenski dom v Carapachayju in Slovenski dom v San Martinu. Naj omenim še domove v notranjosti države, in sicer Slovensko planinsko društvo v Barilochah, Društvo Slovencev v Mendoza in Slovenski dom v Miramaru. Poleg tega žive rojaki delno strnjeni ali posamično raztreseni po vsej Argentini. Vedno tesnejši so stiki tudi z ustanovami slovenske predvojne emigracije. Sem štejemo Slovensko podporno društvo Triglav iz Buenos Airesa, Slovensko prekmursko društvo iz Bernala, Slovensko društvo Triglav iz Rosaria in Prvo slovensko prekmursko društvo iz Montevidea v sosednji republiki Urugvaj.

Za versko življenje med rojaki skrbi Slovensko dušno pastirstvo, ki s svojim delegatom in dušnimi pastirji že

od prvega koraka na obalah Reke srebra spremlja naše ljudi od zibelke do groba. Formalno spada v okrilje slovenske cerkvene hierarhije. Lazaristi v Slovenski vasi v Lanusu pa spadajo v ljubljansko redovno provinco. Dušno pastirstvo skrbi tudi za nedeljske maše po vseh naših Domovih, letna množična romanja v Lujan in Lourdes, praznične obrede, duhovne vaje in druga delovanja. Dušno pastirstvo povezuje rojake tudi s tednikom Oznanilo in mesečnikom Duhovno življenje z otroško prilogo Božje stezice. V skrbi dušnega pastirstva je tudi ustanova Slovenske hiše v Buenos Airesu, ki pa jo upravlja poseben odbor.

Zveza slovenskih mater in žena deluje za duhovno in tudi kulturno povezavo naših rojakinj, zlasti pa za dobrodelno delovanje. Vedno več je rojakov, katere sta življenje na tujem in kriza, ki jo prestaja Argentina, pripeljala v težak socialni položaj. Njim stoje ob strani naše matere in žene z nepopisno prizadevnostjo in ljubeznijo. Mladinske organizacije je skupna oznaka ustanov Slovenske fantovske zveze in Slovenske dekliske organizacije. Njihovo delovanje je živo predvsem po krajevnih Domovih. Ob naraščajočem procesu asimilacije in socialnega razkrajanja, opaznega med mladino na svetovni ravni, v tem času predstavljajo velik izziv.

Slovensko zavetišče Rožmanov dom je zatočišče tistih rojakov, ki so v starosti ostali osameli ali so obubožali. Nudi jim streho, hrano in tudi potrebno družbo, da v prijetnem okolju, primerno človeškemu dostojanstvu, preživijo zadnji del svojega življenja. Vodi ga poseben odbor, ki se nenehoma srečuje s težavami financiranja in potrebami po dodatnih prostorih.

Slovenska kulturna akcija je bila ustanovljena v prvih letih po prihodu v Argentino. Količina in kakovost izdanih knjig, likovne razstave in pobude, odrska dejavnost in organiziranje kulturnih večerov je pomemben in tudi v domovini priznan sestavni del slovenskega ustvarjanja.

Hanzeličev dom je počitniško zatočišče naše skupnosti v kordobskem gričevju, ki je nastalo iz osebnega nagiba vizionarja in garača, pedagoga dr. Rudolfa Hanzeliča. Dom nudi streho letni šolski počitniški koloniji in pa družinam, ki si lahko po nizki ceni in v domačem okolju poiščejo zasluženi letni oddih. V skupnosti delujeta tudi dve organizaciji slovenskih protikomunističnih borcev, znani pod imenom Tabor in Vestnik. Obe sta imeli tudi istoimenski glasili, od ka-

terih obstaja še dvomesečnik Tabor. Namen organizacije bivših domobrancev in drugih protikomunističnih formacij je pričevanje o dogodkih med vojno in komunistično revolucijo ter zbiranje in objavljanje dokumentov o tem.

Skupnost ima tudi pestro gospodarsko delovanje. Temu se posvečata bratski ustanovi Kreditna zadruga SLOGA in vzajemniška Mutual SLOGA. Od časa osamosvojitve pa obstaja tudi Slovensko-latinskoameriška trgovska zbornica, ki povezuje slovenske podjetnike v Argentini in se trudi za pospešitev trgovske izmenjave med Slovenijo in Argentino ter ostalimi državami na področju Mercosurja. Slovenci v Argentini smo bili politično organizirani od vsega začetka, povezani v zgodovinski Slovenski ljudski stranki, pozneje preimenovani v Slovensko krščansko demokracijo. Danes pa imata dve politični stranki svoje podružnice med nami, in sicer Nova Slovenija, krščanska ljudska stranka z argentinsko in južnoameriško sekcijo, ter Socialdemokratska stranka, ki ima tudi svojo argentinsko sekcijo. Več kot tisoč naših rojakov ima slovensko državljanstvo in se tudi udeležuje parlamentarnih in predsedniških volitev.

Slovenski srednješolski tečaj in tednik Svobodna Slovenija sicer spadata neposredno pod okrilje Zedinjene Slovenije, a imata avtonomno vodstvo v profesorskem zboru in uredniškem odboru. Posebno pomembna je tudi Konferenca Svetovnega slovenskega kongresa za Argentino. To je mednarodna struktura, ki stremi za povezavo vseh demokratičnih Slovencev v domovini in po svetu v iskanju skupnih ciljev za ohranjanje narodne zavesti in dobrobit narodnega življenja. Na zadnjem mestu po datumu ustanovitve pa beležimo Društvo slovenskih upokojencev, ki tudi v sodelovanju z argentinskimi socialnimi ustanovami nudi prostor razvedrila in turizma za starejše ude vse slovenske skupnosti. To je skopa radiografija ustroja skupnosti v Argentini, za katero pa se skriva ogromno ljubezni in truda do slovenstva.

Bazeni na Naši domačiji so dobro obiskani. Največ je mladih družin z veliko otroki, ki se želijo ohladiti v toplih nedeljskih popoldnevih, še predno se prične pouk v šolah. Starejši pa rajši ostajajo v senci stoletnih evkaliptusov in obujajo spomine na 30-letno delovanje Naše domačije. Veliko ustanoviteljev tega družinskega društva je že v večnosti. Zdaj vodenje prevzemajo mlajše generacije tistih 27 družin, ki so ustvarili slovensko oazo na območju San Justa. Tu se v poletnih

dneh in ob drugih priložnostih zbirajo na raznih praznovanjih, ki jih med seboj povezujejo.

Srečanje slovenskih upokojencev je vedno živo, saj si načrtujejo celo enotedenski obisk domovine. Urad za Slovence po svetu jim sicer ne more priskočiti na pomoč. To z obžalovanjem sprejemajo, vendar ne morejo povsem razumeti, zakaj je Urad nakazal le simbolično vsoto njim, veteranom in ustvarjalcem slovenske skupnosti v Argentini, medtem ko je drugim, šele pred nedavnim ustanovljenim društvom, že lani nakazal kar lepo vsoto. Upokojenci pa so poleg te neprijetne novice slišali tudi bolj optimistično. Slovenski podjetnik jim želi omogočiti prevoz z dvema avtobusoma v romarski kraj San Nikolas na Marijin praznik, 25. maja. Kraj je 240 kilometrov oddaljen iz Buenos Ariesa in tja vsako leto roma na milijone vernikov. Upokojenci so ponudbo sprejeli z velikim navdušenjem.

## Združene države



V župniji Marije Vnebovzete v Clevelandu so se v marcu spomnili tragičnega dogodka, ki se je zgodil pred 94 leti. Leta 1908 je izbruhnil požar v šoli v Lakeviewju. Ta šola je blizu šole pri Mariji Vnebovzeti. Požar je zahteval življenja 175 učencev. Danes na tistem mestu stoji spominski vrt.

Župnik Janez Kumše se je z dovoljenjem škofije odločil, da bodo porušili staro župnijsko cerkev. Z rušenjem so začeli takoj po veliki noči. Cerkev je bila zgrajena leta 1906, eno leto po ustanovitvi župnije, ki je bila ustanovljena s prvo sveto daritvijo 11. novembra 1905. Od leta 1958, ko je bila blagoslovljena sedanja cerkev, stara cerkev služi le za manjše shode in vaje raznih društev. Stavba je dotrajana in zemljišče, na katerem stoji, bi lahko služilo precej boljšemu namenu. Odločili so se, da bodo na tem mestu zgradili novo večnamensko dvorano s telovadnico in različnimi prostori za sestanke in podobno. Stavba bo priključena sedanji šoli, ki tako in tako potrebuje novo telovadnico.

Slovenska sobotna šola pri Mariji Vnebovzeti iznajdljivo postreže prijateljem in podpornikom šole z dobrodelnim zajtrkom. Tega priredijo enkrat ali dvakrat na leto, da s tem olajšajo šolnino otrokom. Tokrat je pomoč še toliko bolj potrebna, saj se učenci pripravljajo na obisk domovine svojih staršev.

## Ivan Malavašič: POŠTAR VINKO

“Ata, takole se bomo zmenili: Danes je že premalo časa, da bi se o vsem pogovorili; v nedeljo se bova spet pripeljala, sosedo bom prosila, da mi bo varovala najmlajšo, starejša dva pa bova pripeljala s seboj; škoda, ker nimaš več zajcev ...”

“Pa imata navsezadnje le prav!” je zagodrnjal Vinko, ko je v soboto dopoldne hodil okoli hiše. “Res se bolje počutim, ker sem čez teden pomalem jedel, kar sta mi prinesla. Sam kruh in kava sta res premalo. In tudi tisti žolčni napadi niso bili tako hudi kot ponavadi. Hja, jutri naj bi se spet pripeljala oziroma pripeljali, če sem prav slišal. Toda nič kaj preveč nisem verjel tistim obljubam. Ja, v ponedeljek sta pač prišla, da sta nekako opravila svojo dolžnost, če temu lahko tako rečem. Star sem in obnemogel in morda sta prišla le zato, da bi videla, kdaj me bo pobralo in bosta hišo lahko predelala za vikend. No ja, ne smem ju prehitro in morda po krivem soditi. Sicer mi je pa že dolgo vseeno, kako bo potem, ko me ne bo več!”

Ko je tako ogledoval hišo in okolico, je pomislil, da bi bilo lepo, če bi vsaj za silo pospravil tisto ropotijo, ki se je v zadnjem času nabrala okoli hiše.

“Saj mora biti človeka kar strah, če gre mimo ali celo vstopi v hišo. Ja, danes, ko se malo bolje počutim, šele vidim, kako je vse zanemarjeno. Ampak, navsezadnje je zame dobro, če komu ni, pa naj naredi red!”

Pa se je - še sam ni prav vedel kdaj - le sklonil in pobral nekaj odlomljenih vej, ki so tam ležale še od



(ZDA)  
Jožefa Sommers  
iz El Verana na  
svojem vrtu



Nāše milanske veteranke pri slovenski maši

lanske zime, in ko je odstranil te, je zagledal še drugo ropotijo in tako ...

“Ho ho! Saj je skoraj smešno, da je vsepovsod polno navlake, le drvarnica je prazna kakor državna blagajna proti koncu leta. No, saj navsezadnje bom pa tudi s to ropotijo lahko malo ogrel peč, če me do zime še ne bo pobralo!”

Toda ko je ogledoval tisti skromni kupček, ki ga je zmetal v drvarnico, je zamrmral:

“Če me ne bo pobrala bolezen, bom pa zmrznil, tak občutek imam. Morda se bomo jutri pogovorili, morda ... Toda prav toliko verjamem, da se bosta, no, da se bodo res pripeljali. Ampak tista hrana, ki sta mi jo v začetku tedna pripeljala, mi je res pomagala.”

In je popoldne za silo pospravil tudi po hiši. Celto je opazil, da bi bilo dobro, če bi bila soba prebeljena.

“Ja, dolgo se že ni kaj takega zgodilo, najbrž vse od tedaj, odkar sem sam. Ampak zame to res ni potrebno ...”

V nedeljo pa se je po dolgem času spet odločil, da bo šel peš v Podhrast k maši.

“Sosed se vedno pelje k maši z avtom in če bom preveč utrujen, me bo spotoma pobral ...”

Precej zgodaj se je odpravil od doma in pomislil je, da je sinoči povedal Janezu, da bi rad spet enkrat šel tako, kakor sta hodila z Jerico in potem tudi z Minko.

“Veseli me, da se toliko bolje počutite! Če boste preveč utrujeni, še vedno lahko počakate name.”

O vsem tem je premišljeval, ko je v Podhrastu že davno odzvonilo poldne.

Res, kar precej truda ga je stalo, da je zmogel pot. Posebno ko je hodil nazaj proti domu, se mu je zdelo, da bo opešal. Ampak nazadnje se mu je le posrečilo. Zdaj je nestrpno pričakoval, kdaj bo zabučal avto in bodo izstopili. Okoli dveh je že bila ura, ko je potožil:



*(Kempten) Slovenska skupnost iz širše okolice pod alpskimi vršaci se zbere enkrat na mesec.*

“Najbrž so se ustrašili oblakov, ki so tam okoli poldneva grozili z dežjem; toda zdaj se je zjasnilo in lahko bi ... O, prav lahko se zgodi, da čakam zaman!”

Stopil je iz hiše, da se razgleda po dolini in morda zagleda avto ... Ničesar ni opazil na cesti.

“Oh ja, saj mi je bilo dolgo časa vseeno, danes pa ... Le zakaj bi pričakoval, da se bodo spomnili in obiskali starega brundača? V hišo grem, legel bom in zadremal in tako pozabil na vse skupaj.”

Že se je hotel uleči, ko je zunaj zabučal avto.

“Ho, kdo bi si mislil ... Pa so res prišli, kapa kosmata!”

Počakal je, da so vstopili.

“Dober dan, ata! Veseli me, da se nekoliko bolje počutiš!” ga je pozdravila Minka.

“Kako pa veš, da je tako?”

“Kako ne bi, saj sem takoj opazila, da si pospravil okoli hiše in tudi soba je vsa drugačna, kot je bila v ponedeljek.”

“No ja, saj, včasih se človek malo bolje počuti ...”

“Si pojedel, kar smo ti prinesli?”

“Ja, vsak dan malo.”

“Pa danes, si si kaj skuhal?”

“Tako težko sem vas čakal, da sem pozabil, pa tudi ni se mi dalo zakuriti.”

“Saj takorekoč nimaš s čim. Če ne bi bila ravno nedelja, bi ti razsekala tiste veje.”

Tedaj je vstopil tudi Andrej in oba otroka, Andrejček in Micika.

“Pozdravita vajinega dedka!”

Nekoliko v zadregi sta se mu približala in mu ponudila roki. Nekoliko tuj se jima je zdel, saj sta ga do sedaj le parkrat videla. Toda ko sta videla, kako prijazno se jima je nasmehnil, ju je v hipu minila vsa zadrega.

“Vedno sta taka! V začetku tiha in zadržana, ko pa se malo privadita, ju moram krotiti, da česa ne ušpičita!”

“Je pa že bolje, da sta malo poredna, kot pa če bi bila bolna,” se je nasmehnil Vinko. “Ja, zdi se mi, da niti ni tako dolgo, ko si bila ti v njunih letih, na, pa imaš zdaj že tri svoje. In ko včasih pomislim, kako sem začel raznašati pošto ... Takorekoč niti pomislil nisem tedaj, da bom morda nekoč šel v pokoj, tako nekako strašno oddaljeno se mi je to zdelo. Ko pa zdaj pomislim nazaj, se mi zdi, da so tista moja najlepša leta tako hitro minila, le spomini so ostali ... Zdaj pa se mi zdi, kakor da sem postal na tem svetu popolnoma odveč.”

“Oh, ata, nikar ne govori tako! Le ti misliš tako, mi pa ne! Že če nam boš kdaj dal kakšen dober nasvet, ti bo mo hvaležni!”

“Ja, jaz moram biti tebi in vam vsem hvaležen, da ste obiskali starega godrnjača, ki se niti toliko ni potrudil, da bi vas pogostil, da bi vam pripravil vsaj skromno malico.”

“Vse imamo s seboj, saj vemo, da si bolan!”

*(Böblingen)  
Materin obraz,  
otročstvo,  
dom in  
domovina*





In že je vzela v roke košaro, ki jo je prinesel v sobo mož Andrej.

“Ata, najprej se boš okrepčal, saj vem, da danes nisi najbrž še ničesar ...”

“Ja, kruh mi pripelje sosed Janez, za kaj drugega pa mi je nerodno nadlegovati ... Saj denar imam, pokojnino.”

“Kako pa mislite preživeti zimo?” je tedaj vprašal Andrej.

“Prepričan sem bil, no ja, saj nekoliko sem še, da je niti ne bom dočakal ...”

“Dajte no, zakaj bi bili tako črnogledi! Vprašal sem pa zato, ker je, kakor sem videl že v ponedeljek, drvarnica prazna, kakor da bi jo nameravali beliti.”

“No, kaj takega resnično nisem nameraval, toda za to sta dva razloga. Prvič sem prešibak, da bi premetaval drva, drugič pa sem mislil, da jih niti ne bom rabil.”

“Pa jih boste, za to bomo že mi poskrbeli. Ko bi vedeli, da ste se tako zapustili ...”

“Ja, saj niti ne vem, zakaj naj živim? Nikomur nisem potreben, le sitnosti imajo ljudje z menoj.”

“No no, to pa res ne bo držalo. Ogromno dela si naredil v svojem življenju, trudil si se po svojih najboljših močeh, da si tudi meni omogočil šolanje, da si me tedaj vzdrževal; se ti ne zdi, da sem zdaj jaz na vrsti, da ti nekoliko povrnem?”

“Ja in zdaj je pri nas dovolj prostora. Ata in mama sta mi umrla in lahko bi se preselili,” je predlagal Andrej. “Z Minko sva se ta teden večkrat o tem pogovarjala in zdaj je na vas, da se odločite.”

“Niti pomisliti si ne upam kaj takega! Da bi zapustil to hišo, ki sva jo z Jerico s takim trudom in težavami pa tudi veseljem gradila. Ne ne, to ne pride v poštev!”



*(Essen) Neukirchen-Vluyn: Binkoštno srečanje 19. maja vabi ...*

“Zdelo se nama je, da bo tako in zato se mi zdi, da sva prav ravnala.”

“Na kaj misliš?”

“Pri sosedu, pri Dolinarju sva se prejle oglasila, saj se že zaradi tega, ker sem nekoč živela tukaj, to spodobi. In ko smo se že pogovarjali o tem, ata, da imaš prazno drvarnico, smo se dogovorili ...”

“Kaj pa naj bi se?”

“Nekaj metrov drv ima pripravljenih za prodajo in niti predraga niso bila, saj zdaj ljudje že večinoma ogrevajo z oljem.”

“Kupila sta jih, zakaj?”

“Zato, da jih bo pripeljal semkaj! In ne samo to, še pred tem jih bo tudi razžagal, saj ima krožno žago, da se tebi ne bo treba s tem mučiti. Sicer pa še vseeno velja ponudba ...”

“Ne ne, bom pa poskušal preživeti še to zimo, bo že, kakor bo ...!”

“Ja, tako sva se odločila, da bova odslej pogosto prišla na obisk in ti pripeljala vse, kar boš rabil. Seveda kuri-



*(Heerlen) Del zborov “Slomšek” in “Naš dom” ob slovesu od društva svete Barbare*



*(Frankfurt) Okrepčilo po maši v Marienthalu*

ti v peči boš moral sam, saj jaz za več dni skupaj prav gotovo ne morem, saj razumeš.”

“Pa ne boste vozili na svoje stroške, saj denar imam, le porabiti ga nisem znal, mi je bilo pač vseeno. Kar sprijaznil sem se s temi mojimi težavami in le čakal, da jih bo konec, saj vesta ...”

“Meni se zdi, da ste se ta teden kar nekoliko opomogli in to je še en dokaz, da vam najbolj manjka redne hrane,” je povedal Andrej.

Res se Vinko že dolgo ni tako dobro počutil kakor to popoldne. Najedel se je, saj je Minka že vedela, kakšno hrano bo prenesel in ga bo okrepila. Z otrokoma je šel celo na vrt in jima klatil jabolka, ki so bila še vedno na drevesu. Ko sta prišla Minka in Andrej za njimi, je dejal:

“Meni ni zanje - če jih hočeta obrati, na razpolago so vama.”

“Pa bi bilo dobro, če bi kdaj pa kdaj ...”

“Saj sem poskusil, pa mi ni dobro storilo.”

“Seveda, na prazen želodec prav gotovo ne, najbrž je bilo pretežno. Toda zdaj bova midva skrbela, da se boš bolj redno prehranjeval.”

“Saj niti ne občutim kakšne lakote ...”

“Seveda je ne, ker imaš tako stisnjen želodec in še tista kava te omami. To pa se mora nehati.”

Molčal je, saj je vedel, da ima prav.

Res sta nabrala precej sadja, celo še nekaj pozne sorte hrušk je bilo tam za hišo. Ko so se vrnili nazaj v sobo, je Minka še enkrat poskusila:

“Kaj pa če bi le prišel k nam? Premisli, ata! Vse bi imel: toplo sobo, redno hrano in oprala bi ti ...”

“Ne, ne morem, res ne morem, toliko spominov je tukaj ... In pa, vem, kako je ... Vidva gresta na delo, otroci v vrtec ali šolo, jaz bi bil pa dobršen del dneva sam, ja, tako kot sem tukaj. Le s to razliko, da sem tu preživel večji del življenja ...”

“Ja, saj imaš prav ...! Toda zavedati se moraš, da nisi več tako trden, kot si bil in tudi vsako leto boš starejši in si boš težje pomagal. Mi pa bomo res pogosto prihajali, toda lahko se zgodi, da nas prav tedaj ne bo tukaj, ko bi nas najbolj potreboval. Saj veš, vsak dan sva v službi, z otroki je tudi veliko dela, pa še marsikaj ...”

“Saj imaš prav, toda vsaj še nekaj časa, dokler se bo dalo ...”

“Ja no, toda ne na tak način kakor doslej. Nikoli več se ne smeš tako zapustiti. Sosed Dolinar ima telefon, videla sem in mu tudi dala našo številko. Veš, najslabše je - vsaj jaz tako mislim - ker ne greš med ljudi, da bi se pogovoril. Družbo, sebi enako družbo bi rabil.”

“Nikoli nisem imel te navade, da bi vtikal nos v tuje hiše, saj se spomniš; le če sem imel tam opravke, potem ... Saj tudi sam ne maram, da bi me obiskovali ...”

*Se nadaljuje*



*(Hamburg)  
Slovinci  
na cvetno nedeljo  
po maši z oljčnimi  
vejicami in pravo butaro*

## Lučka ob Marijini kapelici

Lučka je nabrala šopek spominčič. Odnese jih je v bližnjo Marijino kapelico. Pred kapelico je Mariji zapela pesem, ki jo je pogosto pela njena babica.



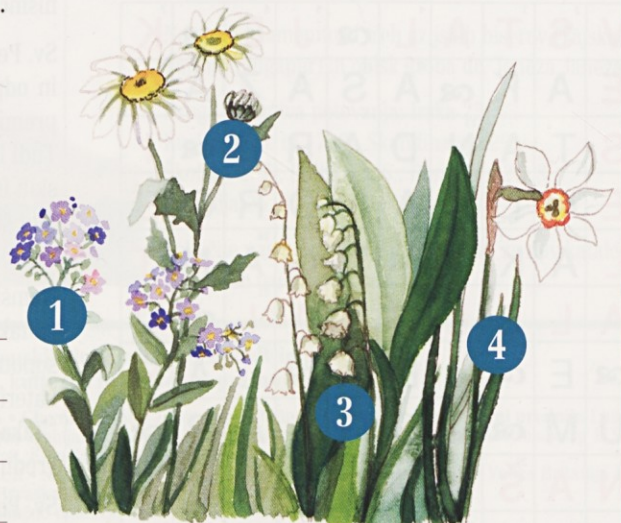
Vse rožice po polju bom skupaj nabral  
in venček Mariji za šmarnice dal.

Marija, poglej  
nas grešnike zdaj,  
pripelji nas v sveti raj!

### Zapoj Mariji v čat tudi ti!

Poimenuj cvetlice na sliki:

- 1 \_\_\_\_\_
- 2 \_\_\_\_\_
- 3 \_\_\_\_\_
- 4 \_\_\_\_\_



- Moj oče je strašno starokopiten.
- Ali te zvečer ne pusti ven?
- Hoče, da bi bilo naše stanovanje vedno pospravljeno!

- Vi pa kupujete že tretjo vstopnico za kino!
- Seveda, če mi jo pa tista neroda pri vratih vedno uniči.

- Oprosti, Miha, ampak ti si mi še vedno dolžan tisočaka.
- Seveda ti oprostim, kajpak!

- Kako si ukrotil tistega dolgolasca?
- Zagrozil sem, da mu bom snel lasuljo.

- Zakaj pa toliko piješ?
- Sklenil sem, da ne bom več pil, pa sem obljubo prelomil in me je zapekla vest. Da pa me vest ne bi več pekla, jo zalivam z vinom.

- Kakšna je razlika med stolom in mizo?
- Ne vem.
- S takim norcem, ki še tega ne ve, se pa res ne da pogovarjati!

- No, Micka, kako ti gre v avto šoli?
- Dobro. Danes sem že peljala 50 km na uro, jutri pa bom poskušala pri isti hitrosti odpreti oči.

## Rešitev križanke iz NL št. 4

1	V	2	S	3	T	4	A	5	L	6	J	7	E	8	K
8	E	A	K	9	A	10	S	11	A	12	Z	13	A	14	R
12	S	T	A	N	D	A	R	D	15	I					
	E	14	L	E	A	N	D	R	15	O	S				
16	L	17	A	K	T	18	A	N	T						
19	A	L	E	L	U	J	A	21	I	22	U				
	E	22	I	B	A	23	L	24	A	S					
25	U	M	26	V	O	G	L	27	A	R					
28	N	A	29	Š	30	G	O	S	31	P	O	D			
32	S	N	A	H	A	33	N	A	N	I					

- Bik je zagledal na kravi nov zvonec okrog vratu.
- Priznaj, Liska, od katerega bika si dobila to ogrlico?

Šofer povozi kokoš. Zaustavi se in jo nese prvemu kmetu.

- Ali je to vaša kokoš?
- Ne, naše niso tako ploščate.

- Si slišal, kakšno učeno ženo je dobil Jože? Zna tudi sedem jezikov!
- Revež, moja zna samo enega, pa tistega tako, da za to nikoli ne pridem do besede.

- Pred letom dni ste mi obljubili, da bom jaz prvi, ki mu boste vrnili denar.
- Ne razburjajte se. Saj doslej nisem še nikomur ničesar vrnil.

- Če vas moj klobuk moti, ga rada snamem.
- Nikar, gospa. Vaš klobuk je veliko bolj smešen kot film.

Dobra stara nemška marka je umrla. Z njo tudi drugi bolj ali manj veljavni evropski bankovci in kovanci. Vsi po vrsti so se zbrali pred nebeškimi vrati in hoteli vstopiti.

“Kaj bi radi?” je strogo vprašal sv. Peter.

“Umrlí smo, ker so uvedli evro,” so odgovorili bankovci in kovanci v vseh evropskih jezikih. “Mi nismo nič krivi. Radi bi šli v nebesa.”

Sv. Peter jih je premeril s pogledom od glave do peta in odprl vrata. Pfenigi, centi in vsa dolga procesija preminulih kovancev se je začela pomikati v nebesa. Tudi bankovcem za deset in dvajset mark, sto belgijskih frankov in petdeset francoskih frankov in kar je bilo še nižje drhali je uspelo vstopiti, nato pa so se vrata nenadoma zaprla.

Nemški petdesetak, stotak in tisočak, francoski petstotak in tisočak pa drugi njihovi ponosni evropski sopotniki so se na glas razburjali v nebeška vrata, za katerimi je skozi linico vse to spremljal sv. Peter. “Zakaj pa mi ne smemo naprej, če si naše komaj kaj vredne sorodnike spustil noter?” so mu očitali.

Sv. Peter pa je odvrnil: “Žal mi je, ampak vas nisem nikoli videl v cerkvi. Ne poznam vas!”

**201A0** Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

**205A1** Prodám hišo 7 x 9 m v četrti gradbeni fazi na Spodnji Polskavi, to je med Mariborom in Slovensko Bistrico, na parceli velikosti 700 m<sup>2</sup>. Lepa lega, novo naselje, v bližini je gozd. Cena po dogovoru. Telefon v Sloveniji 02 8025574.

**205B1** Na lepi lokaciji v Logatcu ugodno prodamo večji poslovno-stanovanjski objekt, zgrajen do III. gr.

faze, primeren za gostinsko ali drugo dejavnost (1000 m<sup>2</sup>). Telefon v Sloveniji: 01 365 37 43

**205C1** V Sloveniji prodám gostinsko-stanovanjski objekt s prenočišči (4 sobe) v obratovanju, na relaciji Celje-Krško, 1 km od glavne ceste, v zelenem okolju s panoramskim razgledom na okolico, skupna uporabna kvadratura je 1000 m<sup>2</sup>. Vse ostale informacije dobite po telefonu (0386) 07-814-04-69 ali GSM (0386) 041-852-888!

**205D1** PRODRAM novejšo hišo z gostinskim lokalom na vasi v okolici Ptuja. Obrt lahko razširite ali spremenite. Zelo ugodno. Cena po dogovoru. Kličite 00386-2/763-10-51 ali 00386-2/782-45-21.

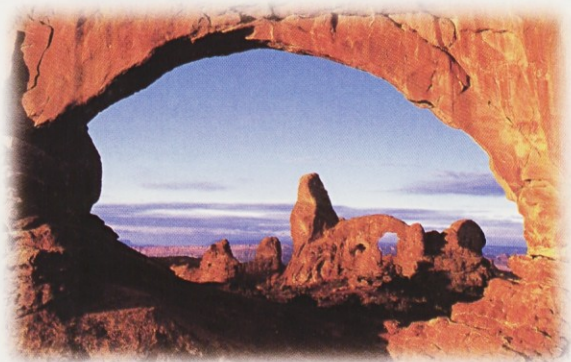
Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

**TRUD**  
turizem in romanja



## Avstralija (9.–23. november)

Potovanje po čudoviti Avstraliji in obisk sorodnikov (Sydney, Ayers Rock, Alice Springs, Cairns, Melbourne)



## Dr. Janez Janež in trije azijski biseri (3.–15. junij)



Največje znamenitosti treh azijskih biserov (Tajska, Tajvan, Singapur) in obisk groba dr. Janeza Janeža.

Druga zanimiva potovanja: Irska 23. 6., Rusija 25. 6. in 17. 9., Skandinavija 29. 6., Škotska 2. 7., Baltik 16. 8., Romunija 24. 8., Islandija 25. 8. (odhod iz Münchna)

Pokličite nas na telefon 01 439 23 40 za nov katalog. Pri nas se trudimo za vas.

## NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de  
NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 3.500 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK  
V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.  
Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.  
Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

**ANGLIJA**

**Stanislav Cikaneč**

62, Offley Road,  
LONDON SW9 OLS, GB  
tel. in faks (\*44) 020 - 7735 6655

**AVSTRIJA**

**Anton Štekl**, delegat

Einsiedlergasse 9-11,  
A-1050 WIEN,  
tel. (\*43) 1-544 2575

**p. mag. Janez Žnidar**

Mariahilferplatz 3,  
A-8020 GRAZ,  
tel. (\*43) 0316 - 71 31 69 37

**dr. Ludvik Počivavšek**

Kirchenstraße 1,  
A-4053 HAID b. Anselden,  
tel. (\*43) 07229 - 88 3 56 3  
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

**Janez Žagar**

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg  
tel. (\*43) 05 52 36 21 66  
Faks. (\*43) 05 52 36 21 666  
GSM (\*43) 06 64 52 60 667

**SPITTAL**

A-9800 SPITTAL / Drau,  
Marienkapelle  
Villacherstraße

**BELGIJA - NIZOZEMSKA**

**Kazimir Gaberc**

10, rue de la Revolution,  
B-6200 CHÂTELINEAU,  
tel. (\*32) 071 - 39 73 11

**Alojzij Rajk**

Guill. Lambert laan 36  
B-3630 EISDEN,  
tel. (\*32) 089 - 76 22 01  
tel./faks. (\*32) 089 - 76 63 74  
GSM (\*32) 0476 - 862 160

**BOSNA IN HERCEGOVINA**

Sarajevo, trenutno ni slovenskega duhovnika.

**FRANCIJA**

**Silvo Česnik**, delegat

3, Impasse Hoche,  
F-92320 CHÂTILLON,  
tel. (\*33) 1-42 53 64 43,  
faks (\*33) 1-42 53 56 70,

**Anton Dejak**

9, rue Saint Gorgon,  
F-57710 AUMETZ,  
tel. (\*33) 3 82 91 85 06

**Jože Kamin**

14, rue du 5 Decembre,  
F-57800 MERLEBACH,  
tel. (\*33) 3 87 81 47 82,  
(Mlin) (\*33) 3 87 01 07 01

**mag. David Taljat**

142, avenue de la Californie  
06200 NICE  
tel. (\*33) 6 13 24 21 08  
tel. (\*33) 4 93 97 84 38

**HRVAŠKA**

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

**ITALIJA**

**SLOVENIK:**

**dr. Joško Pirc**

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,  
tel. (\*39) 06 - 718 47 44  
faks (\*39) 06 - 718 72 82

**MILANO:**

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice v Franciji (mag. David Taljat).

**JUGOSLAVIJA**

**Jože Hauptman**

Hadži Milentija 75  
ZR JU - 11000 Beograd,  
tel. (\*381) 11 435 - 712

**NEMČIJA**

**Izidor Pečovnik**

Kolonnenstr. 38,  
D-10829 BERLIN,  
tel. (\*49) 030 - 784 50 66,  
faks (\*49) 030 - 788 33 39,  
tel. (\*49) 030 - 788 19 24

**Alojzij Zaplotnik**,

Bausemshorst 2  
D-45329 ESSEN  
tel. (\*49) 0201 364 15 13  
tel./faks (\*49) 0201 364 18 04

**Stanislav Čeplak**, diakon

Oskarstr. 29,  
D-46149 OBERHAUSEN,  
tel. (\*49) 0201 364 15 13,

**Martin Mlakar**

Moltkestr. 119 - 121,  
D-50674 KÖLN,  
tel. in faks (\*49) 02 21 - 52 37 77

**Martin Retelj**

Holbeinstr. 70,  
D-60596 FRANKFURT,  
tel. (\*49) 069 - 63 65 48  
faks (\*49) 069 - 63 307 632

**Janez Modic**

Römerstrasse 32  
D-68259 MANNHEIM,  
tel. (\*49) 06 21 - 28 5 00  
faks (\*49) 06 21 - 71 52 106

**Stanislav Gajšek**

Feldkirchner Str. 81,  
D-85055 INGOLSTADT,  
tel. (\*49) 0841 - 59 0 76,  
tel. in faks (\*49) 0841 - 92 06 95

**dr. Zvone Štrubelj**

Stafflenbergstr. 64,  
D-70184 STUTTGART,  
tel. (\*49) 07 11 - 23 28 91  
faks, (\*49) 07 11 - 236 13 31  
tel. (\*49) 01 78 - 441 76 75

**Pavel Uršič**

Am Lehenweg 18,  
D-70180 STUTTGART,  
tel. (\*49) 07 11 - 64 91 200  
tel. (\*49) 01 71 - 34 77 635

**Oskrbovano iz Stuttgarta**

Krämerstr. 17,  
D-72764 REUTLINGEN,  
tel. (\*49) 07 121 - 43 43 41,  
faks (\*49) 07 121 - 47 2 27

**Oskrbovano iz Münchna**

Klausenberg 7c,  
D-86199 AUGSBURG,  
tel. (\*49) 08 21 - 97 9 13

**dr. Marko Dvořák**,

voditelj župnijske pisarne  
Olgastraße 137,  
D-89073 ULM,  
tel. (\*49) 07 31 - 27 2 76

**Marjan Bečan**

**Slavko Kessler**, past. sodelavec  
tel. (\*49) 089 - 22 19 41  
**Janez Pucelj**, delegat  
tel. (\*49) 089 - 21 93 79 00  
tel. (\*49) 0173 - 9876 - 372  
fax: (\*49) 089 - 219379016  
Liebigstr. 10,  
D-80538 MÜNCHEN,

**ŠVEDSKA**

**Zvone Podvinski**

Parkgatan 14,  
S-411 38 GÖTEBORG,  
tel. in faks (\*46) 031 711 54 21

**ŠVIČA**

**p. Robert Podgoršek**

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,  
CH-8052 ZÜRICH,  
tel. (\*41) 01 - 301 31 32  
faks (\*41) 01 - 303 07 88  
Seebacherstr. 15, Postfach 521,  
CH-8052 Zürich,  
tel. (\*41) 01 - 301 44 15,  
GSM (\*41) 079 - 662 10 11





ISSN 1408-9726



9 771408 972008